

4. čtvrtletí 1973

OČEKÁVÁNÍ PŘÍCHODU
PÁNĚ

Naděje křesťana

Zákl. verš: Tit 2, 13

Příchod Pána Ježíše na oblacích nebeských je pro křesťana nejdůležitější událostí, která se má uskutečnit. Druhý příchod představuje okamžik, kdy se vrátí náš Spasitel. Proto je pro nás jeho příchod blahoslavenou nadějí. Milujeme-li Krista, budeme milovat i jeho příchod. Pro věřícího to nebude den záhuby, ale naplnění naděje, že uvidí Pána Ježíše Krista tvář v tvář a že bude věčně žít v jeho království.

1. Vykupitel (Mat 24, 1. 2)

Která slova Pána Ježíše přiměla učedníky k tomu, že se začali ptát na znamení jeho příchodu? Mat 24, 1. 2.

Pán Ježíš svým učedníkům řekl, že přijde podruhé. Jakmile slyšeli o soudech, které měly postihnout Jeruzalém, začali přemýšlet o tomto příchodu.

Co řekl Ježíš o významu těch znamení, která jim uvedl? Luk 21, 28.

Učedníci uvažovali o konci světa v souvislosti se zničením chrámu. Ježíš jim poukázal na to, že tato znamení představují blížící se vykoupení lidu Božího.

Jakmile se uvedená znamení začínala plnit, měli čekatější a bděcí věřící hledět vzhůru s radostí, že se blíží jejich vysvobození.

2. Napravovatel (Sk 3, 20. 21)

Jakými slovy označuje Petr dobu Ježíšova návratu? Sk 3, 20. 21.

Pádem do hříchu ztratil člověk vládu nad světem,

kteřou mu Bůh dal. Satan si ji přivlastnil. Pável mluví o satanu jakožto o „bohu světa tohoto“. (2 Kor 4, 4).

Panství, které satan uchwátíl, má být vráceno. Toto napravení má započít druhým příchodem a bude ukončeno teprve obnovením země na konci tisíci let. Bůh stvořil svět jako domov pro svaté, šťastné bytosti. Hospodin „stvořil zemi a sformoval ji; utvrdil ji. Ne nadarmo stvořil ji, k bydlení učinil jí“. (Iz 45, 18). Tento úmysl bude naplněn tehdy, až bude země mocí Boží obnove-na, oprostěna od hřichu a starostí a až se stane věčným domovem vykoupěných.

3. Dárce života (1 Tes 4, 16. 17)

Co se stane po příchodu Pána Ježíše dle uvedeného verše?

Pán přichází. Přípravujeme se na tuto chvíli. Usilujeme o záchranu svých bratří a sester? Dárce života brzy přijde. Přijde a rozlomí okovy hrobu.

Jakou jedinečnou moc má Ježíš? Jan 5, 25—29.

Skutečnost, že Ježíš má život sám v sobě, je vlastně základem vykoupění. On může dát život svému lidu. (Jan 17, 2). Kdyby tento život neměl a nemohl jej dát mrtvým, nebylo by vykoupění možné a byli „bychom nejbídnejší ze všech lidí“. 1 Kor 15, 19.

Při druhém příchodu uslyší všichni věřící, kteří už zemřeli, Ježíšův hlas a vyjdou k slavnému, nesmrtelnému životu. Moc, která vzkřísila Krista z mrtvých, probudí i jeho církev.

4. Král (Zjev 19, 11. 16)

Jaká jména má Kristus v tomto symbolickém obrazu?

Až Kristus opět přijde na tuto zemi, nebude obklopen luzou jako tenkrát před ukřižováním. Přijde jako Král králů.

Jaké panství převezme při svém příchodu? Zj 11, 15.

Výraz „Král králů“ dokazuje, že Kristus je králem nad

všemi králi. Vládne těm, kteří vládnou. Nekonečný, nesčíslný zástup doprovází Ježíše na jeho cestě a zpívá nebeský chvalozpěv. Živý oblak se blíží neustále víc, a všichni vidí Knížete života. Jeho svatou hlavu nehyzdí trnová koruna; jeho svaté čelo je ozdobeno korunou slávy. Zář jeho tváře převyšuje oslňující svit poledního slunce.

5. Přejde s odměnou (Zj 22, 12)

Co učiní Ježíš při svém návratu s každým člověkem? Zj 22, 12.

Až budou vykoupení vystupovat na nebesa, otevrou se brány Božího města a ti, kteří zachovávali pravdu, vejdou. Potom dostanou spravedliví svoji odměnu. Budou žít věčně se svým Bohem.

Jaká je odměna spravedlivých? Zj 22, 14. A bezbožných? v. 15.

Odměna se určuje „podle“ skutků a ne „za“ skutky. Až Pán Ježíš přijde, nebudou v záznamech spravedlivých zaneseny žádné hříchy — vše bylo odpuštěno a vymazáno. Zůstanou tam pouze jejich spravedlivé činy. Záznam o špatných skutcích těch, kteří neuvěřili, zůstane zachován.

Charakter musí růst po celou dobu milosti. Skutky lidí jsou na každý den zaznamenávány v nebeských knihách, a ve veliký den Boží budou všichni odměněni podle skutků. Potom se ukáže, kdo uslyší požehnaná slova: „Blahoslavení ti, kteří zachovávají jeho přikázání, aby měli právo k dřevu života a aby branami vešli do města.“

6. Syn člověka (Mat 24, 30)

Spasitel sám sebe označuje často jako Syna člověka. Ten, kterého čekáme, není na tomto světě cizí. Je dokonce jako jeden z nás. Vrací se pro všechny své bratry a sestry.

Co řekl Kristus Kaifášovi o sobě jako o Synu člověka? Mat 26, 64.

Kristus vstoupil na nebesa jako Syn člověka. Jako Syn člověka je zástupcem a zárukou lidstva. Přimlouvá se za nás jako Syn člověka. Chystá místo všem, kteří jej milují. A jako Syn člověka se vrátí v moci a slávě a shromáždí všechny své dětiky.

2. úkol — dne 13. října 1973

Boží výstrahy

Zákl. verš: Jan 14, 29

Naplněné výstrahy minulosti dokazují, že máme věřit výstrahám, které se týkají Ježíšova příchodu. Až Pán přijde, bude už pozdě chtít změnit své srdce. Náš úkol nás chce vyburcovat, abychom si dali poradit, pokud je čas.

1. Bůh mluví s člověkem (Amos 3, 6. 7)

Jakým způsobem oznámil Bůh své soudy nad Izraelem?

Ti, kteří studují Boží slovo, mohou tedy právem očekávat, že Písmo mluví jasně i o posledních událostech v dějinách.

Jak se snažil Bůh varovat Judu, aby nekráčeli po nebezpečné cestě? 2 Par 36, 15.

Bůh zjevuje své plány věřícímu lidu, a tím jej posiluje. Křesťané by se již dávno v zoufalství vzdali, kdyby neměli ujištění: „Opět přijdu.“ Byly chvíle, kdy by se

vzdali i nejstatečnější následovníci Páně, nebýt opakovaného ujišťování Božího, že je vysvobodí.

2. Město, které uposlechlo (Jonáš 3, 4. 5. 10)

Co se stalo, když lidé v Ninive přijali Boží varování? Který verš Písma platí pro podmíněné proroctví, jak to ukazuje zkušenost města Ninive? Jer 18, 7.

Změní-li člověk své chování, změní i Bůh svůj plán. Jakmile člověk lituje své bezbožnosti a činí to, co je správné před tváří Boží, odpadá důvod k Božímu soudu. V posledních dnech Božího hněvu obstojí jedině ti, kteří už dnes uposlechli pozvání Boží milosti. Pouze spravedliví budou po dobu zpusťování země skryti s Kristem v Bohu.

3. Neposlušný národ (Dan 5, 22. 23)

Jaké osudné chyby se dopustil Balsazar?

Věděl o Nabuchodonozorově obrácení a o jeho předivné nápravě. Ale dopustil, aby milování rozkoší a pýcha zatlačily do pozadí naučení, na něž neměl nikdy zapomenout. Promrhal vzácné příležitosti a nevyužil jedinečné možnosti, aby se cele seznámil s pravdou.

Jakým způsobem oznámil Bůh rozsudek nad Balsazarem a Babylónem? v. 26—28.

Svět možná považuje tvůj život za úspěšný. Ale u nebeského soudu je tvůj život zcela bezcenný, neoslavuješ-li Boha, v jehož rukou je tvé dýchání. Nevíš, jak bys měl začít tento nový a ušlechtlejší život? Pohled na Kristův kříž. Vzdej Bohu čest za to, že tě zachránil. Chtěj jako Kristův následovník oslavit Boha, který řídí tvůj život.

4. Boží velikost (Iz 40, 15. 17)

Co se táže David, když srovnává velebnost viditelného Božího stvoření s nepatrností člověka? Ž 8, 4. 5.

Svět se staví otevřeně proti Bohu. Naše pokolení je velmi svěhlavé, nevděčné, povrchní, neupřímné a pyšné. Lidé přehlížejí bibli a nenávidí Boží pravdu.

5. Bůh a budoucnost (Dan 2, 27. 28. 44)

Až do které doby byly Nabuchodonozorovi zjeveny světové události?

Slovo Boží nám poodhrnuje clonu budoucností. V celém tom složitém dění lidských zájmů spatřujeme zásahy nejvyššího Vládcě, který tiše a trpělivě uplatňuje své záměry.

Co říká o sobě Bůh ústy proroka Izaiáše? Iz 44, 6–8.

Nabuchodonozor pochopil Boží velikost. Proto padl pokorně a s úctou na svoji tvář a klaněl se Bohu. Poznawal také jasný rozdíl mezi moudrostí Boží a mezi moudrostí největších učenců svého království.

6. Výstrahy pro dnešní dobu (2 Petr 3, 10)

Jaké události se stanou v „den Páně“? 2 Petr 3, 10.

Mnozí tvrdí, že očekávají brzký příchod Kristův, ale přizpůsobují se tomuto světu a touží víc po pomíjitelných hodnotách než po Božím království.

Zevnějšek, mluvení a jednání mnoha těchto vyznavačů křesťanství se podobá světu. Tvrdí sice, že očekávají Krista, ale svými skutky to popírají.

Znamení Kristova příchodu: Nepravé náboženství

Zákl. verš: Mat 24, 24

Pán Ježíš odpovídá na otázku učedníků (Mat 24, 3) a poukazuje na znamení svého příchodu; ale nejprve zdůrazňuje, že přijdou falešní Kristové. Znamení, jež Pán dal, nás mají utvrdit v tom, abychom se připravili na setkání s pravým Kristem.

Tento úkol nás chce poučit, jak se satan snaží podvodem zvítězit nad pravdou.

1. Svůdcové (Mat 24, 4. 5. 11)

Co je podle slov Pána Ježíše přehlínou toho, že mnozí budou svedeni?

Tento výrok Páně se vztahuje v první řadě na dobu před zničením Jeruzaléma a dále na dobu před jeho druhým příchodem. Znamení těchto dvou událostí jsou obsažena ve verších 4–20. Od verše 21. mluví Pán Ježíš o svém druhém příchodu.

Za kterým proroctvím následuje druhá zmínka o falešných Kristech? v. 21–24. 27.

Neozývají se i dnes z tisíců míst celého světa, kde se lidé scházejí ve spiritistických sedánkách k domnělému styku s duchy zemřelých, slova: „Aj, tuto je ve skrýši“? Spiritismus to tvrdí. Ale co praví Kristus? „Nevěřte.“

2. Zázraky (Mat 24, 24)

Oč budou usilovat falešní Kristové a falešní proroci? Mat 24, 24.

Beráncí roucho se zdá tak skutečné, že vlky poznáme

jedině tehdy, když se zamyslíme nad jejich skutky ve světle Božího slova. Tu teprve pochopíme, že to jsou přestupníci Božího zákona.

Která moc se též snaží podepřít své bludy zázraky? Zj 13, 11. 13. 14.

Zanedlouho bude satan konat divy přímo před našimi zraky a bude o sobě prohlašovat, že je Kristus. Nebudeme-li pevně utvrzeni v Boží pravdě, můžeme být svedeni. Naplníme svou mysl Božím slovem.

3. Spiritismus (2 Tes 2, 9)

Lživé zázraky! To je svod, který používá tzv. náboženství, jež je ve spojení se satanem.

Co je zdrojem moci, která působí tyto divy a vrcholí Armagedonem? Zj 16, 14–16.

Arcisvůdce bude předstírat Kristův příchod. Satan se bude zjevovat na různých místech jako vznešená, slavná bytost, odpovídající popisu Syna Božího ze zprávy ve Zjevení. Mezi lidmi se rozléhá vítězoslavný jásot: „Kristus přišel! Kristus přišel!“ Lidé se mu uctivě klanějí a on jim žehná. To je mocný, mistrný svod.

4. Prvý podvod (1 Moj 3, 4; 2, 17)

Který první podvod na zemi známe? Jak poznáme, že se jednalo o podvod?

Uveď rozdíl mezi slibem hada a mezi důsledkem toho, že mu lidé uvěřili! 1 Moj 3, 4. 19.

Lidé nebudou u soudu souzeni proto, že vědomě uvěřili lži, ale proto, že neuvěřili pravdě, že nevyužili příležitosti k poznání pravdy. Je vždy velmi nebezpečné neuposlechnout Boha. Musíme všemožně usilovat o poznání pravdy. Veškerá naučení, jež Bůh dal do Písma, jsou pro naši výstrahu a napomenutí. Jsou nám dána proto, abychom byli uchráněni před bludem. Přehlédneme-li je, zahyneme. Buďme ujištěni, že vše, co je v rozporu s Božím slovem, pochází od satana.

5. Ukázka satanova svodu (1 Sam 28, 7)

Na koho se obrátil Saul ve chvíli tísně?

Celý děj jasně představuje dílo zlých andělů. Je zřejmé, že Saulovi se nedostalo potěšení ani ujištění. Ubohý muž si hned druhého dne vzal život. Spáchal sebevraždu. Tím, že se odvrátil od živého Boha a vyhledával radu média, bojoval proti Bohu.

Jaký byl důsledek toho, že se Saul zabýval spiritismem? 1 Par 10, 13.

Moderní spiritismus je na stejných základech. Pavel poukazuje ve své 2. epistoletě k Tesselonicenským na to, že satan bude těsně před druhým příchodem Ježíše Krista obzvláště působit pomocí spiritismu.

6. Jak se máme proti svodu bránit (Ef 6, 10, 14–17)

Pavel líčí šest částí křesťanské duchovní výzbroje, jež se týkají přímo jeho života. Jediná ochrana proti satanovým svodům je a bude pouze v pravdě, spravedlnosti, v evangeliu, ve víře, ve spasení a v duchu, který působí v Písmu.

Co je podle slov Pána Ježíše ochranou proti svodu? Mat 24, 24, 25.

Kdyby Bůh nedal lidem své zjevení, byli by beznadějně svedeni. Ale takto mají možnost uvěřit pravdě, nebo se rozhodnout pro lež. V posledním velkém boji vydrží jedině ti, kteří vyzbrojí svou mysl pravdami bible. Každý musí projít závěrečnou zkouškou: uposlechnu Boha nebo člověka? Rozhodující hodina nastává. Jsou naše nohy postaveny na skále Božího nepohnutelného slova? Jsme připraveni, abychom dokázali pevně obhajovat přikázání Boží a víru Ježíšovu?

Znamení Kristova příchodu: soužení věřících a šíření evangelia

Zákl. verš: 2 Tim 3, 12. 13

Pán Ježíš věnoval soužením, která ďábel způsobuje, velkou pozornost. Ďábel je lhář i vrah, a využívá obou těchto vlastností proti čekající církvi Pána Ježíše. Kázání evangelia po všem světě je rovněž znamením Ježíšova návratu. Pravda, obsažená v poselství, je křesťanským opakem satanových podvodů a pronásledování.

1. Soužení pro víru v Krista (Mat 24, 9. 10)

Co má být podle slov Pána Ježíše příčinou odpadnutí před jeho příchodem?

Tato nenávisť vzniká proto, že zásady světa a zásady Ježíše Krista a jeho následovníků jsou protichůdné a neslučitelné. Sobecké zásady satanovy vedou lidi k tomu, aby ovládali druhé násilím. Ježíš a jeho následovníci se řídí zásadou lásky a nezištnosti, a každý se může rozhodnout libovolně.

Na ty, kteří mají Kristova Ducha, čeká pronásledování a potupa. Způsob pronásledování se časem mění, ale zásada — duch, jímž je vedeno — je stejný.

Na kterou dobu poukazují slova Pána Ježíše o pronásledování? v. 1—3.

Spasitel napomínal své učedníky, aby se nedomnívali, že překonají zášť světa vůči evangeliu a že protivenství časem ustane. Řekl: „Nepřinesl jsem pokoj, ale meč.“ Evangelium nevyvolává spory. Ty vznikají proto, že lidé se staví proti němu.

2. Velké soužení (Mat 24, 21)

Na které prorocké údobí se vztahuje doba velkého soužení? Dan 7, 25.

Co má zabránit vyhlazení lidstva? v. 22.

Když Kain, ovládaný satanem, viděl, že nemůže Ábela ovlivnit, rozhněval se tak, že ho zabil. A všude tam, kde lidé budou obhajovat spravedlnost Božího zákona, projeví se tentýž duch. Je to duch, který po celé věky chystal pro Kristovy učedníky mučidla a zapaloval hranice. Satan a jeho pomocníci dotírali na Ježíšovy následovníky proto tak krutě, že je nemohli donutit, aby se jim podrobili. Bylo to zuření poraženého nepřítele. Všichni Ježíšovi mučedníci zemřeli jako vítězové.

3. Pronásledování v budoucnosti (Zj 13, 15–17)

Jaké důsledky bude mít podvod a bezpráví světa na církve Boží? Mat 24, 12, 13.

Bůh nikdy neznásilňuje vůli ani svědomí člověka. Ale satan se soustavně snaží ovládat násilím ty, které se mu nepodaří svést. Ovlivňuje svědomí zastrašováním.

Ti, kteří si váží biblické soboty, budou v zemích, kde mají být vydány nedělní zákony (především USA) odsouzeni jako nepřátelé zákona a pořádku, jako ti, kteří narušují morálku společnosti, zapřičinují anarchii a přivolávají na zemi Boží soudy. Jejich svědomitost bude označována jako umíněnost, paličatost a pohrdání autoritou. Jejich slova budou překrucována a jejich pohnutky budou stavěny do nejhoršího světa.

4. Kázání evangelia (Mat 24, 14)

Co tvoří náplň poselství, které má být blásáno?

Je to radostná zvěst o spasení v Kristu Ježíši.

Jakým způsobem má být toto poselství zvěstováno? v. 14.

Pronásledování bude napomáhat šíření světla. Kristovi

služebníci se dostanou před velké muže tohoto světa, kteří by jinak nikdy poselství ani neslyšeli. Duch Boží osvítí mysl věřících, takže budou předkládat pravdu s mocí a důsledností. Ti, kteří pravdu zavrhnou, začnou na učedníky žalovat a utiskovat je. Ale díky Boží mají i v strádání a utrpení zjevovat tichost svého Pána. V tom se projeví rozdíl mezi satanovými nástroji a mezi Kristovými představiteli. Spasitel bude zveleben před vladaři i před lidem.

5. Světové poselství (Mat 24, 14; Zj 14, 6)

Jak dalekosáhlé a podrobné má být poslední hlásání evangelia?

Proč musí všichni lidé slyšet tuto zvěst?

Nikdo nesmí zakusit Boží hněv, dokud pravda nezapůsobila na jeho mysl a svědomí a dokud jí nezavrhnul. Mnozí dosud neměli možnost slyšet zvláštní pravdy pro dnešní dobu. Každý musí mít dostatek světla, aby se mohl rozhodnout.

Kristus čeká, aby se mohl ve své církvi projevit. Až se bude Spasitelův charakter dokonale odrážet v jeho lidu, přijde si Pán pro své vlastnictví. Každý křesťan má přednost nejen příchod Páně očekávat, ale i urychlit.

6. Hlasité volání (Zj 18, 1. 4)

V době hlásání trojandělského poselství má „s nebe sestoupit jiný anděl, mající moc velikou“ a země má být „ozářena jeho slávou“. Duch Páně požehná hojně posvěcené lidské nástroje, takže muži, ženy a děti otevrou ústa a budou velebit Boha a děkovat mu. Současně naplní zemi jeho známostí a nepřekonatelnou slávou, tak jako vody naplňují moře. Duch Boží bude korunovat horlivou činnost pracovníků evangelia takovým úspěchem, že všude zazáří svělo přítomné pravdy.

Zvěstujme raději Boží slovo než lidské výmysly. Křesťané musí odložit nejednotu, odevzdat se Bohu a zachra-

ňovat hynoucí. Budou-li u víře prosit o požehnání, dostaví se. Vylití Ducha svatého za dnů apoštolských představovalo „jarní déšť“ a přineslo slavné výsledky. Ale „pozdní déšť“ bude ještě vydatnější.

5. úkol — dne 3. listopadu 1973

Znamení Kristova příchodu: Úkazy na nebi

Zákl. verš: Mat 24, 29

Brzy nastane druhý příchod Kristův. Pán chce, abychom věděli o této mimořádné události, abychom se na ni připravili. Slibil, že také jasná znamení na nebi budou ohlašovat blízkost jeho příchodu.

1 Nebeská znamení v minulosti (2 Moj 10, 21–23)

Jaké okolnosti provázely devátou ránu v Egyptě? 2 Moj 10, 21–23.

V zemi zavládla hustá a neproniknutelná tma. Lidé nic neviděli a vzduch byl těžko dýchatelný. Bylo to strašné. Ale tato okolnost nasvědčuje tomu, jak je Bůh soucitný a jak nerad ničí. Než přivodil na lid poslední, nejstrašnější ránu, chtěl mu dopřát čas k úvaze a ku pokání.

Co se stalo, když byl Ježíš ukřižován? Jak dlouho trvala temnota? Luk 23, 44, 45.

Bylo to předivné svědectví k utvrzení víry pozdějších pokolení.

2. Proroci předpovídali nebeská znamení (Ámos 8, 9)

O jakých nebeských úkazech mluví prorok Ámos?

Ámos napsal tuto předpověď jako součást většího proroctví, obsaženého v celé osmé kapitole. Mluví zde o zajetí severního království, Izraele, a o jeho eventuálním vyhlazení.

Jaké nebeské divy předpověděl Ezechiel? Ez 32, 7.

O které události psal? v. 2. 7.

V jaké souvislosti psal Joel o nebeských znameních? Joel 3, 1. 15.

Ten, kdo chce studiem bible získat nejvíc, snaží se předně získat historické pozadí každé stati. Poslechne si proroka, mluvícího k starému Izraeli, aby pochopil, co jeho slova znamenala pro tehdejšího posluchače. Ale zamyslí se i nad dalším významem slov proroka, a to zvláště s ohledem na naši dobu. Toto druhé uplatnění má vlastně pro nás dnes mnohem větší význam. Správný smysl poselství oceníme ve skutečnosti jedině se zřetelem na jeho původní historickou souvislost.

3. Den páně (Iz 13, 9. 10)

Proroci označují často dny soudu jako „den Páně“.

Tento výrok vyskytuje se ve spisech různých starozákonních proroků nejméně dvacetkrát. Je uveden vždy v souvislosti s Božím soudem nad městem či národem nebo nad obyvateli celého světa.

Jak líčí Sofoniáš den Páně? Sof 1, 14. 15.

V den jeho příchodu obstojí jedině ti, kteří mají čisté ruce i srdce. Chceš-li být jednou povýšen do společnosti bezhříšných andělů, do prostředí, kde není ani stopa hříchu, usiluj o čistotu. Nic nečistého totiž nevejde do čistého a posvátného nebe.

4. Novozákonní předpovědi o znameních na nebi (Mat 24, 29a)

Co se mělo stát podle slov Pána Ježíše na slunci a na měsíci?

Jaké proroctví vyslovil Ježíš o hvězdách? Mar 13, 25.

Adventisté s. d. vědí velmi dobře o temném dnu a o padání hvězd — meteoritů. Temný den byl 19. 5. 1780 a padání hvězd 13. 11. 1833. Jsou to tak známé skutečnosti, že snad někdo namítne, že není ani potřebné mluvit o nich v sobotní škole. Všimáme si jich ve světle souvislosti se Starým zákonem.

Nepřehlízíme naučení slov Pána Ježíše. Kristus varoval své učedníky před zničením Jeruzaléma a dal jim znamení blížící se záhuby, aby mohli včas utéci. Toto varování trvá i před druhým příchodem Páně. Vždyť on nechce, aby lidé zahynuli, ale aby se zachránili. Luk 21, 25; Zj 6, 12—17. Ti, kteří vidí předzvěsti Kristova příchodu, mají poznat, že „blízko je a ve dveřích“. Mat 24, 33.

5. Význam temného dne a padání hvězd (Mat 24, 30)

Již Starý zákon mluví o zatmění slunce a o dalších úkazech, které provázejí den Páně. Ježíš to vše spojuje se svým druhým příchodem. Závěr je zřejmý: Ježíš považuje druhý příchod za den Páně pro celý svět.

Dnešní svět nechce přijmout poselství pro dnešní dobu právě tak, jako Židé nebyli ochotni přijmout Spasitelovo varování ohledně zkázy Jeruzaléma. Den Boží však přijde nečekaně, tak jako když se zloděj o půlnoci vplíží do neštěženého obydlí. „A neujdou.“

6. Vztah různých znamení na nebi k dnešním dnům (Mat 24, 29. 30)

Někteří lidé mají dojem, že tyto události se jich netýkají, protože se nestaly za jejich života ani v jejich světdíle. Tím vzniká otázka: „Má temný den a padání hvězd význam jen pro ty, kteří je zažili?“

Pro koho měla význam slavnost Velké noci? 2 Moj 12, 25—27.

Závažné události plánu vykoupení měly vždy smysl pro všechny, kteří o nich věděli a nejen pro ty, kteří žili v době a na místě, kde se odehrály. Duch svatý nám jasně poukazuje na to, že temný den a padání hvězd, předpovězené ve Zjev 6, 12, 13 se naplnily a měly tehdejším věřícím co říci.

Jak věříme Božímu slovu? Věříme mu teprve po splnění jeho předpovědí? Dostalo se nám jasného svěla o tom, že velký den Páně se blíží, „ano, je ve dveřích“. Čtème a rozumějme, než bude pozdě.

6. úkol — dne 10. listopadu 1973

Znamení Kristova příchodu: Úkazy na zemi

Zákl. verš: 2 Petr 3, 13, 14

Každý věřící si dnes musí uvědomit, jak naléhavá jsou výstražná slova našeho Spasitele, která vyřkl na hoře Olivetské: „Bděte tedy a modlete se“.

1. Svět je v očekávání (Luk 21, 25, 26)

Jaké poměry mají být podle Spasitelových slov mezi lidmi před jeho druhým příchodem?

Národy žijí v neklidu. Ale ti, kteří věří v Syna Božího, uslyší vždy jeho hlas: „Já jsem, nebojte se.“

2. Vzrůstající vlna hněvu (Mat 24, 6—8)

Co řekl Kristus o válkách a neštěstích, k nimž má dojít před jeho návratem?

Národ se staví proti národu, království proti království. Veliký den Boží se kvapem blíží.

Pro věřící platí právě tak jako pro první učedníky Boží ujištění, že poslední slovo bude mít Kníže míru a pokoje. Program příštích událostí je v rukou našeho Tvůrce. On spravuje osudy národů i zájmy své církve.

3. Svět posměvačů (2 Petr 3, 3. 4)

„Chodící podle svých vlastních žádostí.“ Zde je základ nevěry. Kristovo evannglium je čisté a svaté a vyžaduje svaté srdce i svatý život. Tito lidé se však chtějí řídit svými žádostmi. Nechtějí se proto nechat omezovat evangeliem; o to víc bojují proti němu.

Jakou otázku vyslovil Pán Ježíš v souvislosti s vírou poslední doby? Luk 18, 8b.

Uznejme Boží spravedlnost a chraňme se hříchu. Obráťme se k Pánu a opusťme své nepravosti. Pochybnosti a nevěra jsou všeobecné. Musíme mít živou, činnou víru. Vytrvalá víra je podmínkou naší jednoty.

4. Hospodářské křivdy (Jak 5, 1—4)

Co také patří podle ap. Jakuba k předzvěsti posledních dnů?

V honbě za pozemským štěstím a majetkem zapomínají mnozí lidé na to nejdůležitější: na Boha a na svého bližního.

Nebesa zaznamenávají jakýkoli pokus o využití nevědomosti, slabosti či neštěstí druhého jako podvod. Ten, kdo se skutečně bojí Boha, bude raději ve dne v noci pracovat, aby si vydělal, než by vykořisťoval nebo utiskoval vdovu a sirotky anebo upřel postiženému jeho právo.

5. Svět kolem nás (2 Tim 3, 1—5)

Tyto verše se nemusí vztahovat na vyložené světáky. Mohou to být i lidé, kteří si formálně říkají křesťané, kteří jsou členy církve. Svým životem však zapírají svou víru.

Jak naznačuje Pavel, že mravní podmínky se budou neustále zhoršovat? 2 Tim 3, 13.

Požitekářství zotročuje muže i ženy, takže nemohou v otázce chuti a vášni odolávat a vítězit. V Bohu je moc a síla. On pomůže každému, kdo se chce od toho osvobodit.

6. Příprava na druhý příchod — advent (2 Petr 3, 11. 12)

V den soudu se rozplyne všechno pozemské. Obstojí jedině charakter dítka Božího. Snažme se rozvinout povahu, která se Bohu líbí, abychom zvážení na váze nebyli nalezeni lehčí.

Jaký bude stav dítek Božích, až se Pán zjeví? 1 Jan 3, 2.

Nikdo nemusí říci, že jeho stav je beznadějný, že nemůže žít křesťanským životem. V Kristově smrti je zajištěna pomoc každému. Ježíš je naší stálou pomocí v čase potřeby. Volejme k němu s vírou. Zaslíbil, že vyslyší naše prosby.

Potřebujeme nutně živou víru! Bez ní ve zkoušce zeslábneme a klesneme.

7. úkol — dne 17. listopadu 1973

Výklad znamení

Zákl. verš: Mat 24, 44

Pán Ježíš odpovídá ve 24. kapitole Matouše na otázku učedníků. Poukazuje na události, které se od té chvíle

až do druhého příchodu měly stát, včetně zničení Jeruzaléma. Nespokojil se pouze tím, že o znameních mluvil. Poučil učedníky, jak jim mají rozumět. Proto jim vyprávěl podobenství a příklady, uvedené u Matouše 24. a 25. U Mat 24, 32—44 Ježíš učí, jak mají věřící na znamení příchodu reagovat.

1. Proč se znamení dává (Mat 24, 32. 33)

Co značí listí v podobenství o fíkovníku? Co značí léto? Mat 24, 32. 33.

Je pravda, že vše již trvá déle, než jak jsme v počátečních dnech tohoto poselství mysleli. Náš Spasitel nepřišel tak brzy, jak jsme doufali. Ale selhalo slovo Páně? Nikoli! Nezapomeňme, že Boží zaslíbení i hrozby jsou podmíněny.

Jak rozšířil Pán Ježíš význam slova „blízko“? v. 34.

Nenechte si žádným výkladem vzít přesvědčení, že slavný druhý příchod se uskuteční. Všechny události tomu nasvědčují.

2. Boží slovo je jisté (Mat 24, 35)

Jsou Kristova slova o znameních a o druhém příchodu přesná? Mat 24, 35.

Pán vyčkává se svým příchodem, aby jeho poselství mohlo být zaneseno ke všem národům, jazykům a lidem. Tvrdíme, že zkoumáme proroctví. Nezapomněli jsme na to, že Boží shovívavost k bezbožným tvoří součást rozsáhlého plánu milosti a spasení duší?

S jakou jistotou mluví Pavel o druhém příchodu? Žid 10, 36. 37.

Na základě podrobného studia proroctví víme, kde jsme ve světových dějinách. Víme bezpečně, že druhý Kristův příchod je blízko. Žijme a jednejme v souladu s příchodem Syna člověka. Doba zapečetování je velmi krátká a záhy pomine. Dnes, kdy — obrazně řečeno — andělé ještě drží čtyři větry zemské, je načase, abychom utvrdili své povo-

lání a vyvolení. Kristus už nebude dlouho otálet se svým příchodem na tento svět. To musí být heslem našeho poselství.

3. Neznámé datum (Mat 24, 36—39)

V čem se podobá doba Noemova druhému příchodu Páně?

Pán Ježíš řekl, že zase přijde a přesná doba jeho návratu měla zůstat utajena. Tak jako předpotopní lidé nevěděli, kdy přijde potopa, neví nikdo ani dnes den a hodinu druhého příchodu.

Jak odpověděl Spasitel učedníkům na otázku, která se týkala zřízení Božího království? Sk 1, 6. 7.

Proč Bůh nezjevil přesný čas druhého příchodu?

Ve světě musí být vykonáno veliké dílo. Nesmíme dojít k závěru, že už není nutné budovat ústavy pro potřeby díla, když je konec tak blízký. Neznáme den ani hodinu příchodu Páně. To nám nezjevil. Nikdo nemůže vypočítávat v tomto směru něco, co Pán neobjasnil. Ale konejme svěřenou práci a plňme na každý den své povinnosti, jak si to Bůh přeje.

4. Musíme bdít (Mat 24, 40—42)

Jakou radu dává Pán Ježíš, když neznáme hodinu jeho příchodu?

Spasitel přikázal učedníkům, aby bděli. Neuvedl však přesný čas. Nemůžeme říci, že přijde za rok, za dva či za pět let. Ale nemůžeme ani zapomenout na jeho příchod a tvrdit, že to nebude ani za deset i dvacet let.

Co je protikladem bdělosti? Mar 13, 35. 36.

Každý den máme bdít, pracovat a modlit se, jako by to byl poslední den našeho života. Jak zcela jinak bychom žili! Ve všech slovech a činech bychom se řídili příkladem Pána Ježíše!

5. Nečekaná hodina (Mat 24, 43)

Za jakých okolností by hospodář čekal na zloděje?

Hospodář nevěděl, že přijde zloděj. Nikdo nezůstane v noci vzhůru a nečeká na zloděje, o jehož příchodu neví. Ale Kristus prohlásil ve 33. verši, že můžeme poznávat předzvěsti a usuzovat, že je blízko. Je to zvláštní naučení. Kdyby hospodář věděl o zloději tolik, jako věřící ví o Kristově příchodu, nešel by spát. Rozumný věřící proto bdí.

Kdo má počítat s nečekaným příchodem Páně? Kdo s ním nepočítá? 1 Tes 5, 2—6.

Rozhodující chvíle, která zpečetuje osud všech lidí, přijde tiše, jako zloděj v noci. V ní bude hříšným lidem odňata poslední nabídka milosti.

6. Musíme být připraveni (Mat 24, 44)

Jaký je závěr Ježíšova příběhu o hospodáři?

Úředníci chtěli znát znamení. Ale Ježíš je poučil a učí i nás, že důležitější než znát znamení je soustavně bdít a připravovat se na událost, která je podle všech příznaků blízko.

Jaká příprava je nutná, abychom se mohli s Pánem Ježíšem setkat při jeho druhém příchodu? Mat 22, 11.

Člověk si nemůže sám vydobýt spasení, i kdyby si to namlouval. Chce-li být ospravedlněn, musí mít Kristovu spravedlnost, a to je dar Boží. Chceme-li vejít do nebe, musíme splnit požadavek zákona: „Milovat budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, ze vši duše své a ze vši mysli své. A bližního svého jako sebe samého.“ Luk 10, 27. To dokážeme jedině vírou v Kristovu spravedlnost.

Jsme připraveni?

Zákl. verš: Mat 25, 10

Spasitel vyprávěl podobenství o deseti pannách v souvislosti se znameními, která se týkají jeho druhého příchodu. Pán Ježíš prohlásil, že tato znamení jsou důkazem blízkosti jeho návratu, ale že nikdo neví dne ani hodiny. Poněvadž přesný čas jeho příchodu není oznámen, je nutné, aby všichni věřící bděli a čekali na tuto událost. Ve 24. kap. nevysvětluje, co to znamená bdít a být připraven. V podobenství o deseti pannách mluví o této přípravě. Toto podobenství platí zvláště pro nás, kteří žijeme v době naplňování prorokovaných znamení, ale neznáme datum příchodu.

Na konci tohoto úkolu je uveden článek ses. Whiteové: „Máte lampy a olej v nádobkách?“ Prostudujme jej pečlivě.

1. Hlavní myšlenka (Mat 25, 1—4)

Koho představují panny? Koho ženich? Povšimněme si veršů u Mat 25, 1. 6.

Uveď hlavní myšlenku tohoto podobenství v. 3. 4.

V podobenství se jedná hlavně o to, zda máme zásobní olej. Hlavní otázka výkladu podobenství zní: „Co představuje olej?“ Touto otázkou se chceme zabývat.

Kristus se díval na společnost, která čekala na ženicha. Přitom svým učedníkům pověděl příběh o deseti pannách. Jejich zkušeností vylíčil zkušenost církve, žijící těsně před jeho druhým příchodem.

2. Olej (Zach 4, 2. 3. 6)

Když se Zachariáš tázal na význam vidění o svícnech,

plněných olejem přímo z olivy, obdržel odpověď, že se jedná o Ducha svatého. Olej tedy představuje v podobě Duchu svatého. Jeho důležitost zdůrazňuje Pavel v Řím 8, 14–17.

3. Olej v lampách (Mat 25, 1; Ž 119, 105)

Toto slovo Boží, znázorněné lampou, znamená bibli. Ale je zde ještě jedna okolnost. Lampa obsahuje olej, tj. Ducha Božího. Duch není v neživých věcech, jakými jsou knihy, ale zůstává v lidech. Slovo Boží stává se skrze Ducha svatého světlem a proměňující mocí až tenkrát, když je lidé přijmou. Písmo se stane křesťanu světlem jedině tehdy, přijme-li s pomocí Ducha svatého jeho obsah a uplatní-li je v denním životě.

Jak může věřící porozumět pravdě, která je obsažena v Písmu? 1 Kor 2, 10. 12.

Jaký význam má neosvětlená lampa?

Slovo Boží nemá bez Ducha svatého cenu. Není-li teorie pravdy podepřena Duchem svatým, nemůže oživit duši ani posvětit srdce. Člověk může znát příkazy a zaslíbení bible, ale jeho charakter se nepromění, dokud Duch Boží na něj nezapůsobí.

4. Doba krize. (Mat 25, 5–9)

Zkoumejme pečlivě každou podrobnost tohoto podobě. Jsme buď jako ty moudré nebo bláznivé panny. Mnozí se nechtějí zdržet u Ježíšových nohou a nechtějí se od něho učit. Neznají jeho cesty a nejsou připraveni na jeho příchod. Pouze předstírají, že čekají na svého Pána. Nebdívají a nemodlí se s vírou, která se projevuje v lásce a pročišťuje duši. Žijí bezstarostným životem. Slyšeli pravdu a souhlasí s ní, ale nikdy ji neuvedli do praktického života. V jejich lampách není olej milosti, a oni nejsou hotovi vejít na svatební večeři Beránkovu.

5. Přijetí nebo zavržení. (Mat 25, 10–12)

Věřící, který dovolí Duchu svatému, aby ho naplnil a vykonal při něm důkladné a trvalé dílo, bude připraven na druhý příchod.

Jak obdržíme Ducha? Gal 3, 2. 5. 14.

Olej jako symbol Ducha svatého proniká do duše vírou v Ježíše Krista. Ti, kteří upřímně studují Písmo a vroucně se modlí, kteří v pevné víře spoléhají na Pána a jsou poslušni jeho přikázání, budou mezi těmi, kteří představují moudré panny.

Poslední události nesmějí nikoho z nás zastihnout ve spánku. Musíme být nanejvýš bdělí a musíme mít jako opatrné panny nejen lampy, ale i zásobní olej.

6. Máš olej v zásobní nádobce, nejen v lampě? Mat 25, 13

Co tvoří zdroj věčného života u věřícího? Gal 6, 8.

Je na čase, abychom vyzývali lidi nejen k slyšení Božího slova, ale i k tomu, aby si bez odkladu zajistili zásobní olej.

Máte olej v lampě i v nádobce?

Ačkoli čteme, že pět panen bylo opatrných a pět bláznivých, víme, že všechny měly lampy. Všechny byly přesvědčeny, že se musí připravit na příchod ženicha a všechny měly poznání pravdy. Mezi moudrými a bláznivými pannami nebylo rozdílu, dokud se neozval křik: „Aj, ženich jde, vyjděte mu vstříc.“ Tehdy se ukázala pravá skutečnost. Opatrné panny dbaly na to, aby měly zásobní olej, který by si mohly dolít do lamp, až by přestaly jasně svítit. Ale pošetilé panny se pro tuto situaci nepojistily, a nyní měly velkou, úzkostlivou prosbu k moudrým pannám. Zapomněly se připravit na setkání s ženichem a chtěly, aby jim pomohly jejich družky, které si nakoupily oleje. „Jděte si raději koupit samy.“

Člověk musí při čtení těchto slov politovat bláznivé panny a položit si otázku: Proč se moudré panny nerozdělily o svoji zásobu oleje? Zamyslíme-li se nad duchovním významem tohoto podobenství, poznáme důvod snadno. Ti, kteří mají víru a milost, nemohou se o tuto zásobu dělit s lidmi, kteří to postrádají. Ti, kteří dbají na důkladnou přípravu srdce, nemohou toto požehnání předat těm, kteří jednají povrchně. Podobenství chce poukázat na nebezpečí povrchního jednání. Mnozí tvrdí, že jsou křesťané, a jejich polovičatost zůstává nějaký čas nepozorována. Není vidět rozdíl mezi nimi a mezi těmi, kteří jsou skutečně zbožní. Měli bychom se nad tímto podobenstvím vážně zalily o svoji zásobu oleje? Zamyslíme-li se nad duchovním myslit. Měli bychom si položit otázku: Plníme Kristova slova? Stavíme na skále? Utrvujeme naše povolání a vyvolení, dokud je doba milosti? Nevyznačuje-li se náš život křesťanskými rysy, nesmíme chlácholit své svědomí pomylením na nebesa. Pavel praví: „Sami sebe zkušujte, jste-li u víře. Neznáte sami sebe, že Kristus je ve vás?“

Zdálo se, že všech deset panen je připraveno na příchod ženicha. Přesto se ve zkoušce ukázalo, že pět jich není hotovo. Ti, kteří jsou opravdu zbožní, váží si Božího zákona a mají ho v účtě. Dodržují z milosti Boží zásady zákona ve svém životě a nechtějí dobrovolně rušit ani jedno Boží přikázání. Uvědomují si, že „poslouchatí je lépe než obětovati a než přinášeti tuk kozlů“. Odevzdají se Kristu, který vede lidi ku pokání nad hříchem, který odpouští kajícímu člověku a přiodívá jej vlastní spravedlností. Obrácený člověk nenávidí hřích, netouží po sebeuspokojování, samolibosti a přílišné soběstačnosti. Nepředstavuje lidem jako vyznavač Ježíše Krista nesprávný Boží charakter a nevaluje tak na jeho jméno hanbu. Ti, kteří se dopouštějí této chyby a samospravedlivě ji přehlížejí, neučinili ve skutečnosti prvý krok k nebesům. Prvý krok totiž představuje přesvědčení o hříchu, druhý pokání a poslušnost. Pravá zbožnost se nikdy nevyvyšuje.

Pošetilé panny nejsou obrazem pokrytců. Vážily si pravdy, hlásaly ji a chtěly jít vsiříc ženichovi. Jsou ve spo-

lečnosti těch, kteří věří pravdě, kráčejí s nimi a mají lampy neboli poznání pravdy ze slova Božího. Oživení v církvi na ně vždy zapůsobilo, ale neobstaraly si olej do nádobek, poněvadž neuplatnily zásady zbožnosti v každodenním životě a v charakteru. Nepadly na skálu Krista Ježíše a nedovolily, aby se jejich stará povaha rozbila. Tato třída lidí je představena posluchači, u nichž slovo zapadlo do skalnaté půdy. Kristus řekl: „I vyšel rozsévač, aby rozséval. A když rozséval, zapadla některá semena podle cesty a ptáci přišli a sezobali je. Jiná padla na místa skalnatá, kde nebylo mnoho země, ale rychle vzešla.“ Ježíš podává vysvětlení o tomto druhu posluchačů a praví: „V skalnatou pak zemi vsát je ten, kterýž slyší slovo, přijímá je s radostí, ale pak, nemaje kořene, uschne. Nebo když přijde soužení a pronásledování pro slovo, pohorší se.“

Mnozí přijímají pohotově pravdu, ale nestačí si ji přivlastnit. Její vliv není u nich trvalý. Podobají se bláznivým pannám, které neměly olej ve svých nádobkách. Olej je symbolem Ducha svatého, který vniká do duše vírou v Ježíše Krista. Ti, kteří upřímně studují Písmo a s mnohými modlitbami, kteří v pevné víře spoléhají na Pána a jsou poslušni jeho přikázání, budou mezi těmi, kteří jsou znázorněni jako opatrné panny. Učení Božího slova je jednoznačné a určité. Požadavky evangelia jsou dalekosáhlé. Apoštol praví: „Všecko zajistě, což byste koli činili, buď v slovu anebo v skutku, všechno ve jménu Pána Ježíše činite, děkujte Bohu a Otci skrze něho.“ Věnujeme-li důležitým pravdám bible jen malou pozornost, nezískáme praktickou zbožnost. Náboženství bible musí proniknout do závažných i do drobných záležitostí života. Musí zapůsobit na naše pohnutky a zásady, které ovlivňují charakter a jednání.

Povaha člověka je zkažená, a svatý Bůh ji právem odsuzuje. Ale kající hříšník nezůstává bez pomoci. Vírou v jednorozeného Syna Božího může získat odpuštění hříchů, ospravedlnění a členství v Boží rodině. Současně se stává dědicem království Božího. Duch svatý přetvoří jeho

charakter a vytvoří v něm nového člověka. V jeho duši je obnoven Boží obraz a tak získává na každý den z Boží milosti novou sílu a svěžest. Dokáže stále lépe odrážet charakter Ježíše Krista v spravedlnosti a pravé svatosti.

Ti, kteří jsou představeni bláznivými pannami, potřebují nutně olej, vnitřní proměnu. Musí uvést pravdu do svého života, aby byli cele pročištěni, zušlechtěni a posvěceni. Nepotřebují teorii. Posvátné učení bible jim nesmí být něčím nejistým, nesouvislým. Musí v něm vidět živé pravdy, soustředěné v Kristu, které ovlivňují jejich věčný život. V Kristu je soustředěn dokonalý systém božské pravdy. Spasení duše vírou v Krista je základem a sloupem pravdy. Ti, kteří dokazují pravou víru v Krista, dokazují to svým charakterem a poslušností Božího zákona. Chápu, že pravda v Kristu Ježíši dosahuje do nebes a trvá až na věky. Vědí, že charakter křesťana má představovat charakter Ježíše Krista a má být plný milosti a pravdy. Oni získávají olej milosti, který dodává jejich světlu nehasnoucí jas. Je-li v srdci věřícího člověka Duch svatý, obdržel tím Kristovu dokonalost. Člověk, který se podobá Kristu, má v duši hluboké, rozhodné a vytrvalé city. Uvědomuje si však, že je sám slabý a nedůvěřuje své síle, jak by mu satan rád namluvil a svedl by ho. Zná Boží slovo a ví, že bude bezpečný jedině tehdy, vloží-li svou ruku do ruky Ježíše Krista a bude-li se jí pevně držet.

Charakter se projevuje v kritické chvíli. Když se o půlnoci ozvalo volání: „Aj, ženich jde, vyjděte mu vstříc“, probudily se všechny spící panny a hned se ukázalo, které byly na tuto událost připraveny. Obě strany byly překvapeny, ale jedna byla na situaci připravena, druhá nikoli. Charakter se pozná v okolnostech. V těžké situaci se projeví pravý kov charakteru. Náhlé a nečekané neštěstí, úmrtí nebo krize, vypuknutí nemoci či jiná nehoda, kdy duše je postavena tváří tvář smrti, odhalí pravou, vnitřní stránku charakteru. Pak se ukáže, jak člověk věří zaslíbením Božího slova.

Ukáže se, má-li duše oporu v Boží milosti, je-li olej nejen v lampě, ale i v nádobce.

Na všechny lidi přicházejí zkoušky. Jak se chováme ve chvíli, kdy nás Bůh zkouší? Nehasnou naše lampy? Svítí dál? Máme takové spojení s Kristem, který je plný milosti a pravdy, že jsme připraveni na různé okolnosti? Pět moudrých panen nemohlo předat svůj charakter pěti pošeřilým pannám. Každý jedinec si musí sám vytvářet svůj charakter. Nemůže jej nikomu přenechat, ani kdyby byl ochoten tuto oběť přinést. Ale dokud je doba milosti, můžeme ještě mnoho vykonat pro druhé. Můžeme představovat charakter Ježíše Krista. Můžeme věrně varovat bloudící. Můžeme trpělivě a věrně napomínat i kárat a předkládat lidem jasně Písmo svaté. Můžeme projevovat upřímný soucit. Můžeme se společně modlit anebo se můžeme modlit jedni za druhé. Svým ohleduplným životem a svatým obcováním můžeme podat příklad, jaký má být pravý křesťan. Ale nikdo nemůže druhému předat svoji povahu. Zamysleme se dobře nad tím, že nemůžeme být spaseni ve skupinách, ale pouze jako jednotlivci. Budeme souzeni podle charakteru, který vytvoříme. Je to velmi nebezpečné, odkládáme-li svou přípravu pro věčnost a chceme-li se smířit s Bohem teprve na smrtelném loži. Naše každodenní jednání a smýšlení rozhoduje o našem věčném osudu. Je-li Kristus naším vzorem, žijeme-li a pracujeme-li tak, jak nám to Kristus prakticky předvedl, budeme připraveni na nenadálé příchody v životě a budeme moci upřímně říci: „Ne má, ale tvá vůle se staň.“

Musíme uvažovat v klidu o podmínkách spasení dnes, v době milosti, kterou dosud prožíváme. Přizpůsobme se požadavkům Božího slova. Musíme se přísně ukáznit každou hodinu, každý den a vychovávat se, abychom vykonali veškeré povinnosti. Musíme se seznámit s Bohem a s Ježíšem Kristem, kterého poslal. A přijde-li zkouška, můžeme se přimknout k Bohu, který řekl: „Nechť se uchopí síly mé, aby učinil se mnou pokoj. A bude mít se mnou pokoj.“ Pán praví, že je ochotnější dát nám svého Ducha než rodiče, kteří jsou ochotni dát svým

dětem najíst. Mějme proto zásobu oleje v nádobce, abychom nebyli nalezení mezi těmi, kteří jsou představeni bláznivými pannami. Ty nebyly připraveny, aby mohly vyjít vsířc ženichovi. (EGW, R. a H. 17. 9. 1895)

9. úkol — dne 1. prosince 1973

Bdíme či nebdíme?

Zákl. verš: Mat 25, 21

Minulý týden jsme na základě podobenství o deseti pannách poznali, co to pro věřícího znamená, být připraven na Ježíšův příchod. Poněvadž nevíme, na který den se máme připravit, musíme být neustále hotovi. Bláznivé panny selhaly právě v tomto bodu. Pán Ježíš z podobenství o pannách vyvozuje, že je potřeba i bdít (Mat 25, 13) a přechází k podobenství o hřivnách. V něm ukázal, co to značí bdít a být hotov na jeho příchod. Také za tímto úkolem následuje článek s. Whitcové „Boží spolupracovníci“, který k tomuto úkolu prosiudujeme.

1. Hlavní myšlenka (Mat 25, 14. 15. 19)

Koho představuje hospodář? Kdo jsou služebníci? Čti Sk 1, 8—11 a srovnej s podobenstvím.

Čím se vyznačuje toto podobenství? v. 15. 20.

V podobenství jistě záleží na všech podrobnostech, ale zde hlavní myšlenkou jsou hřivny. Osud služebníků je určován podle toho, jaké stanovisko zaujmají ke hřivnám.

Měli bychom přijmout podobenství o hřivnách s modlitbou a velmi pozorně. Ukazuje nám, jak záleží na věr-

ném hospodaření s Božím majetkem. Boží dílo nesmí být zmařeno ani jediným rysem sobectví. Nesmíme při sobě trpět světskou ctižádost. Musíme stát sami v pozadí a musíme světu předkládat Krista. Usilujme co nejvíce o to, abychom se stali dokonalými muži a ženami, a tím oslavíme Boha.

2. Význam hřiven (Mar 1, 14. 15; 16; 15)

Jakou práci svěřil Pán Ježíš svým služebníkům těsně před svým nanebevstoupením?

Tak jako onen muž v podobenství se snažil zabezpečit své peníze a dostat je zpět i s úroky, záleží zase Pánu Ježíši na tom, aby se evangelium dostalo ke všem obyvatelům světa. Tak jako muž odešel na cestu, šel Pán Ježíš k Otci; a vrátí se právě tak, jako se vrátil člověk v podobenství.

Jakým způsobem umožňuje Pán Ježíš hlásání evangelia? Sk 1, 4. 8.

Dary, jež Kristus svěřil své církvi, představují obzvláště dary a požehnání Ducha svatého.

Evangelium vyžaduje, abychom odevzdali Pánu celé tělo i duši se všemi schopnostmi a silami. Pán si činí nárok na takovou službu, jakou lidé s jeho pomocí dokážou vykonat. Kdo tak nečiní, okrádá Boha.

3. Rozdělování hřiven (Mat 25, 14. 15)

Podle čeho dostal každý služebník určitou částku peněz?

Podobenství nemá na mysli jen zvláštní dary Ducha. Jedná se zde o všechny dary vrozené i získané, pozemské i duchovní a všechny schopnosti. Všichni mají pracovat v Kristově službě. Jakmile se staneme jeho učedníky, odevzdáváme se mu se vším, co jsme a máme. Vrací nám tyto dary pročištěné a zušlechtněné proto, abychom je použili k jeho slávě a abychom byli svým bližním ku požehnání.

Z toho vyplývá, že se jedná o dva druhy schopností — o přirozené nadání, jež člověk má a o schopnosti, posvěcené Duchem svatým. Hřivny neznázorňují běžné schopnosti všech lidí na světě. Je to podobenství o služebnících Ježíše Krista, kteří mu odevzdali své lidské schopnosti. Pán toto nadání posvěcuje Duchem svatým a vrací je věřícímu, aby je využil v jeho službě. Převzetí hřiven podle schopností musí znamenat, že množství posvěcených schopností, jež člověk dostává, je úměrné jeho přirozenému nadání.

Jednotlivec může své hřivny využít do krajnosti jediné tehdy, dá-li se cele ovládat Duchem Božím.

4. Rozmnožení hřiven (Mat 25, 16—18)

Podobenství nás učí, že konáme-li dílo Kristovo s posvěcenými schopnostmi, dochází k jejich rozmnožení. Jsme-li vděční za působení Ducha a uposlechneme-li ho, dokáže naše srdce přijímat stále více jeho moci a zdolá lépe více práce. Spící energie se probudí a dřímající schopnosti ožijí.

5. Vyúčtování (Mat 25, 19—21)

Nenadálý návrat muže v podobenství odpovídá náhlému příchodu Pána Ježíše. Všichni sluhové vracejí svému pánu počáteční dar a vzrůst posvěcených schopností. Mají tuto zkušenost díky vlivu Ducha a ospravedlnění vírou stávají se posléze členy království. Z Boží milosti můžeme dokázat vše, co Pán od nás očekává.

Bůh oceňuje věrnost, odevzdanost a ochotnou službu. Pracovníci, kteří se dali použít Duchem svatým za Boží nástroje, uslyší z jeho úst slova ocenění.

6. Všechno mít nebo vše ztratit (Mat 25, 28. 29)

Všichni, kteří něco vyzískali, přijali odměnu. Ten, kdo

nerozmnožil své dary, nedostal nic, poněvadž jeho pán z něho také vlastně nic neměl.

Toto podobenství nás učí, že věrné očekávání příchodu Páně znamená osobní rozvoj v síle Ducha k Boží slávě. To má za následek život věčný. Nevěrnost v tomto směru vede k zahynutí.

Ten, kdo žije ku požehnání jiným, rozmnožuje své dary. Kdo slouží jen sobě, upadá a posléze ztratí vše. Ten, kdo se nechce podělit o to, co obdržel, pozná, že nemá už co dát.

Boží spolupracovníci

Bůh nemůže žehnat lidem, kteří se vůbec nesnaží. Vidíme, jak se tato zásada uplatňuje v přírodě. Bůh nám dal zemi se všemi poklady. Působí, aby přinášela potravu pro člověka i pro zvěř, dává čtvero ročních období, slunce, rosu a déšť. Ale žádá od člověka, aby vykonal svůj díl — aby se jako Boží spolupracovník pilně, usilovně snažil. Člověk musí pole orat, zaset do něj símě a obdělávat je, chce-li se dočkat sklizně.

Tak je tomu i v duchovním světě. Všechno, co máme, jako nadání, vliv i prostředky, náleží Bohu; bez jeho pomoci nezmůžeme nic. Ale přesto se musíme sami snažit. Spasení je sice dar Boží, ale člověk se musí zapojit do provedení plánu vykoupení. Bůh si vybral lidi za své nástroje, aby napomáhali k dosažení jeho úmyslů. Zařídil to tak, že se v díle zachraňování duší pojí božská moc s lidským snažením. Tak se stáváme Božími spolupracovníky. Máme velkolepé a důležité dílo, tvořící součást Božího slavného plánu vykoupení člověka. Tím, že smrtelný člověk smí spolupracovat s Majestátem nebes, získal velkou poctu.

Bůh není v šíření svého díla závislý na lidech. Mohl ustanovit anděly za posly své pravdy. Mohl zjevit svoji vůli jako kdysi, když zvěstoval svůj zákon osobně na hoře Sinaj. Zapojil však do tohoto díla nás, lidi, a chce,

abychom se stali štědrými a ochotnými. Jakýkoliv projev obětavosti ve prospěch jiných podporuje v člověku ducha ochoty a přibližuje ho tím více k Vykupiteli světa. Vždyť Ježíš se stal pro nás chudý, abychom my jeho chudobou zbohatli. A život se nám může stát požehnáním jedině tehdy, splníme-li Boží úmysl. Nevyužije-li člověk všech dobrých darů od Boha ve prospěch svých bližních a v zájmu šíření Božího díla na zemi, stanou se mu jen kletbou.

Duch ochoty je duchem nebes, duch sobectví je duchem satana. Kristus dokázal svoji obětavou lásku na kříži. Dal vše, co měl, a potom dal sám sebe pro záchranu člověka. Kristův kříž vyzývá k obětavosti všechny Spasitelovy následovníky. Jeho zásadou je dávat a dávat. Projeví-li se to v dobrých skutcích, je to důkaz dobrého ovoce v životě křesťana. Mnozí se řídí zásadou: brát a zase brát. Lidé mají dojem, že tím si zajistí štěstí. Ale ve skutečnosti získají jen bídu a smrt.

Sobectví je nejsilnější a nejrozšířenější lidskou pohnutkou. Je nejsilnější vášní. Láska a štědrost bývají velmi často nejslabší; a obvykle vítězí zlo. Není proto radno, abychom ve své práci a ve svých darech pro dílo Boží řídili se pocity a náklonnostmi. Jsme-li ovládáni pocity vzrušení anebo pouhými lidskými sympatiemi, stačí, aby lidé několikrát oplatili naše snažení nevděkem anebo aby naše dary zneužili či promrhali, a již to stačí zmenšit naši štědrost.

Křesťané mají jednat na základě pevných zásad a musí se řídit Spasitelovým příkladem sebezapření a obětavosti. Co kdyby Kristus opustil svoji práci pro nevděk a opovržení, na něž všude narážel? Co kdyby se byl vrátil do nebe, poněvadž by se dal odradit nedostatečným přijetím? Sklízíme ovoce jeho nekonečné oběti. A přece se děšíme zodpovědnosti a vyloučujeme se ve chvíli, kdy je potřebí, abychom pomáhali Vykupiteli v díle zachraňování duší. Neomluvitelná lenost, lhovost, netečnost a bezbožné sobectví otupuje naše smysly, takže nedbáme na Boží požadavky.

Jak hledí Bůh na náš nevděk a nedostatečné ocenění

jeho požehnání? Zneužíváme-li svých darů a přehlídíme-li je, uzavíráme svá srdce a ruce před Bohem. Ti, kteří přijímali na každý den dary Boží milosti, zneužívají jeho dobroty a zanedbávají duše, za které Kristus obětoval svůj život. Ukládají prostředky, které jim zapůjčil pro udržování svého díla a budování svého království, do budov a pozemků, utrácejí je za své choutky a módu. Zapomínají na Dárce. Pravda, která se má podle vůle Boží rozšířit do všech národů, je brzděna ve svém postupu, poněvadž peníze, které dílo potřebuje, slouží sobeckým choutkám. Kdybychom využili darů nebes pro správný účel, získali bychom mnoho synů a dcer pro Pána. Ale marnivost, paráda, přepych a samolibost spotřebují vše, a pro tuto nedbalost hyne mnoho duší.

Mnozí zneužívají Božích darů v tomto životě a dokazují tím, že nejsou hodni života věčného. Kdyby tito lidé chápali nesmírnou cenu spasení, která jim je nabízena, spolupracovali by s Kristem v jeho díle. Ale jejich zájmy se ubírají jiným směrem — mají na mysli jen sebe. Neukládají si poklady v nebesích, ale na zemi, mají v hlavě jen časné věci. Staví na základ své víry dřevo, kamení a slámu, jež shoří v ohni posledního dne. Životní dílo, přeplněné úzkostí, starostmi a zbytečným lopocením, je ztraceno, ztraceno na věky! Poklad, který měl být uložen v nebeské bance, je smeten, a ubohé duše, které zneužívaly Bohem svěřených prostředků, propadají věčné záhubě!

Táží se vás, kteří tvrdíte, že věříte přítomné pravdě a čekáte na proměnění, abyste mohli vejít do příbytků, které vám Kristus vykoupil svým životem: nakolik milujete jeho příchod? Jak si ceníte věčných věcí nad časné? — Přesně tolik, jak to dokazujete svými skutky, nic více. Bratři a sestry, noc pominula, den se přiblížil! Vyzývám vás, abyste se probudili! Všechny sbory se musí probudit, vymýtit pýchu a světačení. Musí pokořit svá srdce kajícím před Bohem, že jejich členové nesli tak málo břemen pro Krista.

Kdybychom si uvědomili, že nejsme sami svoji, ale že

Jsme koupeni za cenu drahocenné krve samotného Božího Syna, pracovali bychom z mnohem vyššího hlediska. Bůh pohrdá mrtvou obětí. Vyžaduje živou oběť. Chce, abychom cele zasvětili jeho službě svůj rozum, city a vůli. Musíme věnovat jeho dílu každičkou schopnost. Naše nohy mají pohotově spěchat za povinností, ruce mají ochotně vykonat potřebnou práci, rty mají být vždy hotovy mluvit pravdu v lásce a velebit Ježíše, který nás povolal ze tmy v předivné své světlo. V tomto posvěcení musíme soustavně pokračovat. Neubírejme nic z jeho oláře; je to svatokrádež. Posvětili-li se náš lid takto upřímně a pokorně, Bůh ho přijme. Stane se pro něho příjemnou vůní, která se bude šířit po celé zemi.

Bůh nám svěřil jako svému lidu veliké a závažné pravdy. Nesmíme je vychutnávat jen sami. Musíme je přinášet druhým. Korouhev pravdy se musí vztyčit ve všech národech. Varovné poselství musí být zvěstováno všem jazykům a lidem. Ale toto dílo není zdaleka ještě dokonáno. Jsem zarmoucena, když vidím situaci v některých zemích. Něco již bylo vykonáno a andělé dosud drží „čtyři větry“, aby mohlo být vykonáno mnohem větší dílo. Ale existuje tolik bídy a hmotného nedostatku, že pravda postupuje jen pomalu. V mnoha zemích začalo poselství teprve pronikat! V mnohých velkoměstech neslyšela dosud ani jedna duše hlásání trojandělského poselství! Boží andělé působí na mysl lidí a připravují cestu pro přijetí pravdy. Ze všech stran se ozývá macedonské volání: „Přiď, a pomoz nám!“ Ale dílo je brzděno nedostatkem pracovníků i prostředků.

Lid Boží není ani zdaleka probuzen. Jeho schopnosti jsou jakoby ztrnulé. Záhy se musíme všichni postavit před Soudcem vší země a budeme se zodpovídat za své skutky. Všichni budou muset vydat počet z dobra, jež mohli vykonat. Nevykonali je však, protože nebyli tak úzce spjati s Bohem, aby znali jeho vůli a chápali jeho požadavky. Kdyby bratři a sestry dávali do misijní pokladny peníze, které každým rokem utrácejí na sobecké choutky, bylo by sto misionářů tam, kde je dnes jeden.

Kdo se bude muset zodpovídat za tento velký nedostatek prostředků? Mnoho našich bratří a sester přispívá šlechetně a ochotně na pokrok pravdy, ale ještě nás čeká mnoho práce. Mnozí, kteří dávají ochotně, by mohli dát ještě více a další by se k nim měli v obětech přidat. Dnes je na čase, abychom proměnili domy a pozemky v misijní fondy. Lidé musí získat vzdělání a kázeň. Jsme zděšení, když vidíme, jak málo se dosud koná, ačkoli máme světoširé poselství a konec všech věcí je blízko.

Hlas Prozřetelnosti volá všechny, kteří mají v srdci Boží lásku, aby se probudili a poznali tuto velkou tíseň. Nikdy předtím nebyly v sázce tak závažné věci. Bůh nezádal nikdy od svého lidu, který zachovává přikázání, tolik energie a sebeobětování jako dnes. Bylo-li kdy nutno šetřit a zapírat se, je tomu tak nyní. Strojme se jednoduše a nevydávejme zbytečné peníze na parádu a sobecké ukojování. Věnujme své prostředky a práci dílu Božímu a zachraňme duše, pro které Kristus zemřel.

Vyzýváme vás, abyste o svátcích místo bohatých darů svým přátelům raději přinášeli dary Pánu. Dokažme, že si vážíme velkého plánu vykoupení. Bůh nám dal v daru svého milovaného Syna celá nebesa. Svoji vděčnost vyjádříme tím, že přineseme oběť díkyvzdání na jeho dílo. To má být náš vánoční stromek, který přináší bohatou úrodu pro Pána.

Pamatujme svými dary na misijní práci v cizích zemích. Dokažme obětavostí, že si vážíme světla pravdy a že je chceme rozšířit těm, kteří jsou v temnotě. Sebezapřením a obětmi přispějeme k tomu, aby slyšely pravdu i ty země, které dosud o ní nevědí.

I v nich se mají ozvat Boží chvalozpěvy, a samy pak pomohou mocným hlasem šířit poslední varovné poselství. Do tohoto díla se mají zapojit všechny sbory, všechny rodiny. I děti mají přinést nějaký dárek, který získají vlastním šetřením a sebezapřením. Spasitel přijme naše dobrovolné oběti. Dary, vyplývající ze sebezapření ve prospěch šíření vzácného světla pravdy, budou před Pánem jako vonné kadidlo.

Jestli jsme v minulosti zapomněli na Boží dobrotu, máme nyní vzácnou příležitost tuto nedbalost napravit. Blíží se vánoce a Nový rok. Přinesme Pánu nejen peněžitě dary, ale odevzdejme se i sami jeho službě. Bůh nám všem, od nejstarších po nejmladší, nabízí přednost, abychom se stali jeho spolupracovníky. Kristus brzy přijde na oblacích nebeských a odmění každého podle jeho skutků. Komu řekne: „Učinili jste, co jste mohli?“ (EGW: R. a H., 7. 12. 1886)

10. úkol — dne 8. prosince 1973

Věrní či nevěrní

Zákl. verš: Mat 25, 40

Pán Ježíš mluví v podobenství Mat 24 a 25 o různých lidech. Tak např. pět družiček vešlo na svatbu, pět bylo vyloučeno. V podobenství o hřivnách byli věrní sluhové pochváleni a povýšeni, nevěrný sluha byl pokárán, propuštěn a potrestán. Podobenství, které budeme probírat dnešní sobotu, osvětluje otázku soudu. V podobenství o hřivnách došlo k rozdělení na podkladě věrnosti a nevěrnosti. V minulém úkole jsme poznali, že věrnost či nevěrnost spočívala v tom, nakolik lidé využili svých posvěcených schopností ve prospěch království Božího. Ale nezodpověděli jsme si otázku: „Co to značí být věrný?“ Příběh o hřivnách poukazuje na význam očekávání adventu. Příběh o soudu nás učí, co to znamená prokázat v době čekání věrnost. Pro doplnění těchto myšlenek uvádíme článek ses. Whiteové: „Povinnost k chudým a bloudícím.“

1. Kde se děj odehrává (Mat 25, 31. 32)

Kristus je pastýřem celého světa, tj. ovcí i koz. Podobenství o družičkách a podobenství o hřívnách pojednává o dvou družích křesťanů. Podobenství o soudu představuje celý svět a v něm pouze dvě třídy lidí.

Kristus chtěl, aby všichni porozuměli událostem, které se týkají jeho druhého příchodu. Soudní proces se bude odehrávat před zraky všech světů. Při této příležitosti bude obhájena Boží vláda a jeho zákon vynikne jakožto „svatý, spravedlivý a dobrý“. Zde se rozhodne o všech jednotlivých případech. Nad všemi bude vynesena rozsudek. Hřích ztratí svoje kouzlo a ukáže se ve své odporné podobě. Všichni poznají, kdo měl jaký vztah k Bohu a k sobě navzájem.

2. Ovce (Mat 25, 33. 34)

Čím se vyznačovaly ovce v podobenství? Mat 25, 35. 36. 40

Až budou národy shromážděny před Hospodinem, budou existovat pouze dvě třídy lidí. O jejich věčném osudu bude rozhodovat okolnost, co kdo učinil anebo opomněl učinit pro Ježíše v osobě chudých a trpících.

Uvažuj o těchto verších: Jan 17, 3; 1 Jan 4, 7.

Bůh žádá od svých dítek, aby byly mnohem soucitnější a pozornější k nešťastným. Žádá, abychom věnovali stejnou péči vdovám, sirotkům, slepým a jinak tělesně postiženým. Činí svůj lid zodpovědný za nešťastné, slepé, chromé, za vdovy a sirotky. Ale mnozí si to neberou k srdci.

3. Kozlové (Mat 25, 41—43)

Zač byli pochváleni ti, kteří stáli po Ježíšově levici?

Hlavní pohnutkou jejich života bylo sobectví. Dostává se jim odsouzení, protože neprojevovali laskavý charakter svého Mistra. Sloužili sami sobě, nikoli ostatním.

Všechno, co činíme, máme činit pro Krista. Je mnoho věcí, které můžeme pro něho učinit. Nevěřící bude praco-

vat mechanicky, za plat nebo mzdu. Neví, jakou radost přináší spolupráce s Mistrem-Tvůrcem. Ten, kdo slouží sobě, není duchovně založen. Jeho život je ovládán všedními pohnutkami a podněty, všední inspirací a touhou, aby jej lidé považovali za moudrého člověka. Takový jedinec snad získá chválu lidí, ale ne Boží. Ti, kteří jsou skutečně zajedno s Kristem, nepracují za odměnu, kterou obdrží. Jako Boží spolupracovníci se nechtějí povyšovat.

Kdy přebývá Kristus v nás a kdy nás uznává za své spolupracovníky? Jedině tehdy, odumře-li naše sobectví a touha po nadvládě, až naše srdce naplní vděčnost a až náš život bude prodchnut láskou.

4. Zajedno s Kristem (Mat 25, 40. 45)

Verš 40. nechce říci, že Kristus by byl úzce spjat pouze s věřícími. Kristova láska se neomezuje na žádnou třídu lidí. Ztotožňuje se se všemi lidmi. Stal se členem lidské rodiny proto, abychom se my mohli stát členy Boží rodiny. Je Synem Božím, a tím bratrem všem lidem. Jeho následovníci nesmí mít pocit, že nemají nic společného s okolním světem. Tvoří součást velké lidské rodiny a nebesa vidí v nich bratry hříšníků právě tak jako svatých. Kristova láska se vztahuje na padlé, bloudící a hříšné. Vykonáme-li skutek lásky, abychom pozvedli padlou duši, prokážeme-li někomu milosrdenství, uznává to Pán, jako bychom to projevili jemu. Všechny tyto činy jsou zvěčněny v nebeských záznamech a budou oceněny. (Nezapomeňme si k této stati prostudovat připojený článek ses. Whiteové.)

5. Odměna (Mat 25, 34. 46)

Ježíš označuje ovce jako „požehnané Otce svého“, poněvadž dosáhly s Božím požehnáním milosti Otcova charakteru. „Kozlové“ jsou zlořečení, ne požehnání, poněvadž už jejich život je kletbou. Mají zájem jen o svou osobu a zanedbávají potřeby ostatních.

Žádná skupina si neuvědomila, že by jejich jednání bylo v přímé souvislosti s Kristem. Zdá se, že tato část podobenství ukazuje, jak jej lidé nechápou, že totiž Pán Ježíš je úzce spjat s celým světem.

Až Soudce vši země začne vyslyšet, dostanou se na poslední místo mnozí z věřících, kteří byli v očích lidí velevázení, a ti nejposlednější budou první.

6. Podobenství a druhý příchod (Mat 25, 31. 32)

Pán Ježíš ukázal v podobenství o soudu předem, jak to bude při této příležitosti vypadat. Ale soud tvoří přehled o životě všech lidí. V tomto podobenství slučuje Ježíš dnešní počínání lidí s událostmi druhého příchodu. Podobenství nemá v úmyslu pouze odhalit budoucí události. Chce ukázat, jak máme dnes žít a připravovat se pro soud, o kterém Pán Ježíš mluví.

Jakým způsobem se mají lidé připravovat a čekat na Kristův příchod a na soud? Tak, že budou sloužit potřebám lidí. Pán Ježíš brzy přijde. Mluvte o tom, modlete se o to, věřte tomu. Učiňte jeho druhý příchod součástí svého života.

Povinnost k chudým, bloudícím a podobně

Mat 7, 24—27: „A protože každého, kdo slyší slova má tato, a plní je, připodobním muži moudrému, který postavil dům svůj na skále. I spadl příval a přišly řeky a váli větrové a obořili se na ten dům, ale nepadl. Nebo založen byl na skále. Každý pak, kdož slyší slova má tato a neplní jich, připodobněn bude muži bláznů, kterýž ustavěl dům svůj na písku. I spadl příval a přišly řeky a váli větrové a obořili se na ten dům, i padl, a byl pád jeho veliký.“

Ti, kteří budou uznáni za způsobilé, aby směli vejít do Božího města, nesmí mít ani jeden povahový kaz, skvrnu či něco takového. A Ježíš, který je pravda, v jehož

ústech nebyla nalezena lest, bude jim mocí říci: „Pojďte, požehnaní Otce mého. Vládněte dědičně královstvím, připraveným vám od ustanovení světa.“ Bude jim mocí právem říci: „To dobře, služebníče dobrý a věrný. Nad málem byl jsi věrný, nad mnohým tebe ustanovím. Vejdíš v radost Pána svého.“ V povaze těch, kteří mají získat život věčný, musí být rysy dobroty a věrnosti. Pán nemůže vyslovit tato pochvalná slova o těch, kteří se vychloubají nespravedlností a jednají neupřímně se souvěrci anebo s nevěřícími. Tak si Bůh nepředstavuje jednání s lidmi. Ve světě je sice faleš a klam zvykem, ale ti, kteří chtějí vejít do nebeského království, musí takové počínání litovat a zanechat.

Někteří lidé mají tak kamenné, chladné srdce, že ani zářivé paprsky Slunce spravedlnosti je nerozehřejí. Slyší jedno poselství za druhým, ale nedbají na varování a nechtějí opustit své zlozvyky. Pán Ježíš, soudce všech lidí, bude se tázat na příčinu tvrdého, sobeckého, vypočítavého jednání. „Proč jsi takto jednal?“ Neprojevoval jsi vůbec ducha a charakter podle mého vzoru, který jsem ti předvedl ve svém pozemském životě. Proč ses neuměl zapřít, vzít kříž a následovat mne? Tvůj charakter neodpovídá představě Boží. Je to charakter knížete zlého. Neprojevoval jsi Boží milosrdenství a lásku. Nebesa by byla ohrožena, kdyby tak nesvatý charakter do nich vešel. Neodrážíš totiž božské vlastnosti dobroty, milosrdenství a lásky.

Hleď na Boží obraz, a budeš proměněn. Pán Ježíš nám dal podobenství o ztracené ovečce, abychom o něm uvažovali. Pastýř odchází od svých devadesáti devíti ovcí a jde bez ohledu na strádání a utrpení na poušť a hledá ztracenou ovci. Jakmile ji nalezne, s velkou radostí se vrací. Kolik bloudících a ztracených oveček jsi vyhledal a uvedl zpět do stáde? Kolik soucitné, vroucí lásky, něhy a odpuštění jsi jim prokázal? Jak jsi povzbudil bloudící ovečku, která tě stála tolik námahy, úzkosti a nepohodlí? Nezaháněl jsi ubohé pobloudilce zpět do stáda výčitkami, mrzutým káráním a bičem? Nebo jsi promlouval konej-

šivá slova naděje, povzbuzení a odpuštění? Nesl jsi po-
bloudilé na ramenou a radoval ses na každém kroku,
řikajíc: „Radujte se se mnou, nebo jsem našel ovci,
kteráž byla zabloudila?“

Ježíš praví: Dal jsem vám podobenství o marnotrat-
ném synovi. Jak ovlivnilo vaše jednání? Máte něžný sou-
cit k bloudícímu? Máte pro něj slova povzbuzení a na-
děje ve chvíli, kdy si začíná uvědomovat úpadek, do kte-
rého se hříchem dostal? Vytušil jsi, kolik výčitek svědomí
vytrpěl, když poznal, kolik let promarnil? Dokázal jsi
s ním slzet, když kajícíně plakal? Vyhlížels ho zdaleka?
Běžels mu soucitně, radostně a s výrazem lásky v slo-
vech i v srdci vstříc? Radoval ses, že ubohá, hříchem
nemocná duše činí pokání a vrací se do otcovského domu,
tak jako já jsem tě s radostí vítal a v lásce jsem ti od-
pustil? Když tys byl ztracen, šel jsem ti v ústrety, uvítal
jsem tě, vzal jsem tě do náruče a plakal jsem nad tebou.
Zachoval ses také tak? Uvítal jsi marnotratného syna
do stádku? Přijal jsi jeho pokání a projevil jsi radost
z jeho návratu?

Mnozí se chovají jako starší bratr, který chladně při-
hlížel, že marnotratný syn se vrací. Neuvítal ho; káral
ještě ty, kteří měli radost z jeho návratu. Zahleď se na
tyto dvě postavy v podobenství. Zamysli se nad tím, ne-
jednáš-li podobně, samospravedlivě jako starší bratr. Ten
byl plný závidění, žárlivosti, podezřavosti a nenávisti vůči
tomu, kterého otec tak ochotně přijal. Ve které třídě by tě
Pán Ježíš našel, kdybys ty měl účast na podobné příhodě?
Tato podobenství mají praktický význam, ale mnozí je
nechápu.

Zkoumejme život a charakter Ježíše Krista a snažme se
řídít se jeho příkladem. Někteří věřící tvrdí, že věří troj-
andělskému poselství, ale svým neposvěceným chováním
zahánějí někdy ubohé ovce na poušť. A kdo se chová ke
ztraceným a bloudícím tak jako starostlivý pastýř? Není
na čase, abychom se již stali praktickými křesťany? Kolik
ochoty, soucitu, lásky a něhy projevuje Pán Ježíš vůči
trpícímu lidstvu! Srdce, jež buší v souladu s jeho ne-

konečně milujícím srdcem, bude dokazovat soucit všem potřebným a projeví vždy Kristova ducha. „Třtiny nalomené nedolomí a lnu kouřícího se neuhasí.“ Každá trpící duše má nárok na soucit. Ti, kteří mají Ježíšovu lásku, soucit, něhu a porozumění, rádi jim to projeví. Neřeknou nikdy, když by měli posloužit těm, kteří hynou bez Krista: „To se mne netýká.“ Nezachovají se jako starší bratr, ale projeví osobní zájem a sympatii. Zařídí se po vzoru svého Mistra a vyjdou a budou hledat ztracené a přivádět je ke spasení. Budou poslušni slov Spasitele, který řekl: „Milujte se navzájem, jako já miloval jsem vás.“ Každý, kdo se snaží opustit bludnou cestu a chce se vrátit k Bohu, potřebuje pomoc těch, kteří mají milující a soucitné srdce jako Pán Ježíš.

Jsme-li svědky bídy a pokání, nesmíme kritizovat, hanit, podezírat, nedůvěřovat a žárlit. Tak se choval starší bratr ke svému kajícímu bratrovi. Když se poutník vrací do Otcova domu, máme ho uvítat právě tak soucitně a laskavě jako Pán Ježíš uvítal nás ve chvíli, kdy jsme ho prosili o odpuštění a lásku. Vešel lidstvu vstříc v nesmírné lásce. Vzal hynoucí, bloudící duši do náruče milosrdenství, přioděl hříšníka vlastní božskou přirozeností a přijal lidského tvora do své královské rodiny. Dává ti tento příklad a praví: Jdi a čiň podobně. Jakmile se lidské nástroje stanou činiteli Kristových slov a skutků, vzniká v nepadlém vesmíru radost a ve všech nebeských světech se rozléhají radostné chvalozpěvy.

Pán svěřil své statky svým pozemským nástrojům a očekává od nich, že s nimi budou kupčit. Svěřil svému lidu sirotky a vdovy, a přece duše hynou nedostatkem osobního soucitu a pomoci. Zanedbáš-li takovou duši, počítají to nebesa za přehlížení Ježíše Krista. Pán Ježíš zaplatil výkupné za každou duši a ztotožnil své zájmy i s nejslabším a nejpobloudilejším člověkem. Vše, co člověk prožívá, dotýká se Krista, vykupitele lidstva. Káral svůj vlastní národ za to, jak zacházeli se svými bližními a dal jim na srozuměnou, že považuje každou urážku i toho nejslabšího a nejhříšnějšího člověka za osob-

ni urážku sebe. Nezapomíná ani na přízeň, kterou projevujeme ubohým a hříšným. Oceňuje to jako přízeň vůči své osobě a podle toho ji i odmění. Kristus nás nenechal na pochybách, jaké jsou naše přednosti a povinnosti k našim bližním. Dal nám v tomto směru různá podobenství a příklady. Rozvinul před námi výjevy posledního, velikého dne, kdy budou všichni lidé seřazeni před jeho tribunálem. Poukázal na to, jak posuzuje chování i k tomu nejmenšímu z bratří slovy pochvaly či pokárání: „Co jste učinili jednomu z nejmenších mých, mně jste učinili; co jste neučinili jednomu z nejmenších, ani mně jste neučinili.“

Kristus je naším zástupcem a zárukou. Stojí před Bohem místo člověka. Kdykoli je postižen jeho nejslabší následovník, je tím dotčen sám. Kristus je tak soucitný, že nedokáže lhostejně přihlížet k utrpení svých dítek. Srdce toho, který dal svůj život za lidstvo, je zasaženo i tou nejdrobnější rankou, kterou utrpí jeho následovníci slovem či chováním jiných lidí. Pamatujme si, že Kristus je středem-srdcem, z něhož vytéká životodárná krev do všech částí velkého těla lidstva. On je hlavou, z níž vycházejí nervové podněty až do nejmenších a nejvzdálenějších částí těla. Trpí-li jeden úd těla, s nímž je Kristus tak tajemně spjat, cítí bolest i On.

Probudí se církev? Budou její členové soucitní jako Kristus? Budou něžní ke všem ovčím a jehňátkům stáda? Pro ně přišel Kristus na tento svět, ztýraný a zničený zlořečenstvím. Ve dne v noci poučoval, povznášel nevďečný a neposlušný lid a chtěl mu dát věčnou radost. Stal se pro ně chudý, aby jeho chudobou zbohatli. Pro ně zapřel sám sebe. Pro ně snášel strádání, posměch, pohrdání, utrpení, opovržení a smrt. Pro ně se stal služebníkem. Kristus je naším vzorem. Zařídíme se jako On? Nechceme pečovat o Boží dědictví? Nechceme projevovat něžný soucit k bloudícím, pokoušeným a utrápeným?

„Bratří, chybuje-li kdo z vás, vy, kteří jste duchovní, napravte ho v duchu tichosti. Dbejte, abyste snad nebyli svedeni. Jedni druhým břemena neste, a tak plňte zákon

Kristův.“ „Oblecte se tedy jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, v milosrdenství, dobrotu, pokoru, tichost, shovívavost. Snášeji se vespolek a odpouštěji si, měli by kdo proti komu žalobu. Jako Kristus odpustil vám, tak i vy číňte. Nad to nade všecko oblecte se v lásku, kteráž jest svazek dokonalosti. A pokoj Boží přebývej v srdcích vašich, k němuž i povolání jste v jedno tělo. A buďte vděční.“

Ještě velmi mnoho z toho je zanedbáváno. Nebudou členové našich sborů uvažovat vážně o těchto věcech? Bůh bude spolupracovat s těmi, kteří mu dají k tomu příležitost. Pečujte o sirotky a vdovy a dbejte, aby nikdo nebloudil po poušti pro nedostatek osobního úsilí a soucitu.“ (EGW: R. a H., 17. 10. 1894)

11. úkol — dne 15. prosince 1973

Proč Pán otálí se svým příchodem?

Zákl. verš: 2 Petr 3, 11. 12

Petr mluví o tom, že můžeme příchod Páně urychlit svatým a zbožným životem. Mluvíme-li o tom, že Pán dosud nepřišel, přiznáváme ve skutečnosti, že jsme se dosud nestali z milosti Boží takovými lidmi, jací máme být. Pán nepřichází. Ale není to Boží vůlí, aby příchod Ježíše Krista byl stále oddalován.

Úkol sice mluví o prodlení dne Páně, ale zdůrazňuje, abychom se snažili příchod Páně urychlit, pokud je to v našich silách.

1. Podobenství a prodlení (Mat 24, 48—50)

Hospodář v podobenství se pozdržel. Věrný služebník

plnil svědomitě své povinnosti a neustále čekal na návrat svého pána. Čekal stejně dlouho jako zlý sluha. Byl zaměstnancem svého hospodáře, který mu neřekl, kdy se vrátí. Zlý služebník měl dojem, že když se pán na cestách zdržel déle, než očekával, že se ještě dlouho nevrátí. Byl přesvědčen, že bude i nadále prodlévat; proto neudělal nic.

Proč nastala kritická chvíle ve zkušenosti deseti panen? Mat 25, 5—8.

Nevěrný sluha nazývá Krista svým Pánem. Ale prohlašuje: „Prodlévá Pán můj přijetí.“ Netvrdí, že Kristus nepříjde, ani se neposmívá myšlence druhého příchodu. Ale říká, že jeho příchod se pozdržel. Jeho řeči a vliv vede ostatní k nebezpečnému, bezstarostnému chování.

2. Odsunutí záhuby (Zjev 7, 1)

Prorocká doba Zjev 7, 1—3 představuje údobí před ukončením doby milosti. Vichry záhuby by již chtěly vanout, ale nebeští poslové je zdržují.

Obraz, který je zde vylíčen, nevznikl tím, že by snad pustošící síly slábly, ale proto, že zakročil Bůh. Svět se nestává lepším a bezpečnějším místem, ačkoli někdy pozorujeme jakési známky zlepšení. Ale náš milující Otec nebeský dosud vyčkává, poněvadž velmi nerad přenechává světu zcela jeho vůli.

V čem tkví nebezpečí odkládání osobní duchovní přípravy? 1 Tes 5, 3.

Doba je velmi krátká a vše, co musí být vykonáno, musí být vykonáno rychle. Andělé drží čtyři vichry země a satan využívá každého, kdo není dobře utvrzen v pravdě. Zkouška přijde na každého jednotlivce.

3. Odklad zapečetování (Zjev 7, 1—3)

Proč jsou čtyři vichry zdržovány?

Lid Boží není připraven, aby mohl být zapečetěn, než začnou vanout vichry záhuby. Zapečetění v životě křesťana je dilem Ducha. Odklad konce je hlavně proto, aby

mohlo dojít k zapečetování, které je podmíněno duchovním stavem Božího lidu. Dnes už nečekáme na další události posledních dnů před příchodem Páně. Čekáme jen, aby se „služebníci Boha našeho“ odevzdali cele Duchu svatému, aby cele přijali obětavý způsob života Ježíše a aby mohli být vírou v něho zapečetěni. Až bude dílo zapečetování skončeno, dojde k posledním událostem.

4. Otálení z lásky (2 Petr 3, 9)

O jakém zaslíbení mluví ap. Petr?

Pán zdánlivě otálí se svým příchodem, poněvadž nechce uzavřít dveře spasení, dokud je naděje, že se ještě některý hříšník obrátí.

Na kterou důležitou událost upozorňuje apoštol? v. 10.

Petr nás ujišťuje, že přestože je Bůh kvůli hříšníkům ještě shovívavý, je jeho příchod zaručen. Mluví o Božím odkladu v minulosti a o jistotě jeho příchodu v budoucnu jako o projevu Božího charakteru. Kristus milostivě otálí, ale protože je spravedlivý, zaručeně přijde.

Náš Spasitel je velmi soucitný. Kéž by všichni mladí lidé pochopili, jak nesmírnou cenu zaplatil na Golgátě za lidskou duši!

5. Nutnost trpělivosti (Žid 10, 35—37)

Které okolnosti, uvedené v této kapitole, vyžadovaly trpělivost, jak ji líčí náš verš?

Ti, kteří posléze zvítězí, musí ve svém náboženském životě prožít úzkost a soužení. Ale nesmí ztratit důvěru, která tvoří součást kázně v Kristově škole, má-li se odplavit všechna struska. Služebník Boží musí statečně odrazet útoky nepřítele, jeho výsměch a urážky a musí překonávat překážky, které mu satan klade do cesty.

Které Abakukovo proroctví z doby zajetí Judy je příléhavé i pro druhý příchod Páně? Abak 2, 3.

Zanedlouho již spatříme Toho, v němž se soustřeďují

naše naděje věčného života. A v jeho přítomnosti budou všechny zkoušky a těžkosti pozemského života nicotné. Hleďte vzhůru a posilujte neustále svoji víru.

6. Potřeba bdělosti (Luk 12, 35—37. 40)

Znamení nám hlásají, že příchod Páně je blízko již více než sto let. Žijeme v době milosti. Bůh je milosrdný a vyčkává, aby se lid Boží z jeho milosti připravil na jeho návrat. Jen On ví, kdy splníme tyto podmínky. Chceme-li být bezpečni, musíme bdít a být hotovi kdykoli jej uvítat.

Jak naloží Mistr při svém návratu s oběma druhy služebníků? Mat 24, 47—51.

Naším nejlepším doporučením je vzájemná láska. Spory a nejednota musí pominout. Bůh nepřijme nadání ani toho nejmoudřejšího, nejvýmluvnějšího člověka, není-li jeho práce posvěcena láskou.

12. úkol — dne 22. prosince 1973

Církev čeká na návrat

Zákl. verš: Žid 10, 23. 24

Uvažovali jsme již o významných znameních Kristova brzkého příchodu. Přinesli jsme mnohé důkazy o tom, že se dnes naplňují důležitá proroctví bible o závěru světových dějin. Nemá cenu poznávat slíbená znamení, nevede-li nás to k přiměřenému jednání. Tyto Boží výstrahy mohou sloužit církvi ku pozhnutí jen tehdy, zařídíme-li se podle nich. Největší potřebou dnešní církve ostatků je, aby byla ovlivněna poselstvím, kterému vděčí za svůj vznik. Musí být naplněna čerstvou zásobou Ducha svatého,

aby si znovu uvědomila mohutný význam znamení času a aby byla přivedena k pravému pokání a k úplnému posvěcení se Bohu.

1. Nebezpečí církve (Luk 21, 34. 35)

Jaké nebezpečí ohrožuje pozornost věřících, kteří očekávají druhý příchod Kristův?

Viděla jsem, že nám jako věřícímu lidu hrozí nebezpečí, že se více přizpůsobujeme světu než obrazu Ježíše Krista. Žijeme na samém prahu věčného světa. Ale nepřítel duší se snaží oddálit závěr světových dějin. Svádí co největší počet lidí k tomu, aby nepočítali s tímto významným dnem a aby přijali ducha světa a napodobovali jeho zvyky.

Co bránilo lidem za dnů Noemových, že nepoznali blížící se potopu? Mat 24, 38. 39.

Đábel vidí, že má krátký čas. Nasadil všechny své síly, aby lidi svedl, omámil, zaměstnal a okouzlit. Mezitím nastane konec doby milosti a dveře Boží milosti se provždy uzavrou.

Výstražná slova, jež náš Pán vyslovil na hoře Olivetské, zaznívají k nám dodnes: „Pilně se pak varujte.“

2. Stav církve (Mat 25, 5)

Proč je dnes mnohem nutnější, abychom bděli, než kdykoli předtím? Řím 13, 11. 12.

Příchod Páně je blíž, než v době, kdy jsme uvěřili. Najde se křesťan, který by se nepustil horlivěji do práce, když vidí, jaké významné události se blíží?

Když jsme započali hlásat pravdu, velmi jsme se modlili. Dnes je den Páně mnohem blíže. Proto bychom měli být mnohem vážnější, horlivější a pilnější než v oněch počátečních dnech. Musíme být ještě dnes vyzbrojeni Duchem Ježíše Krista.

3. Výzva k probuzení (Iz 51, 9; 52, 1)

· Výzva k probuzení se opakuje po dvakrát. V prvním případě prorok vyzývá Boha, aby se probudil a aby přišel na pomoc svým vyvoleným. Což pro ně nevykonal předivné věci? Rudé moře se rozestoupilo, a oni dostávali čtyřicet let pokrm s nebe. Potom Pán vyzval svůj lid, aby se probudil. Bůh nespál, ale jeho lid se musel probudit. Čekala je přípravná práce, aby mohli působit pro Pána. Tak se musí připravit i věřící, očekávající druhý příchod: musí přijmout krásné roucho Kristovy spravedlnosti.

Jak hluboký je spánek těch, kteří jsou v temnotě? Ef 5, 14.

Doba těsně před dnem konečného vysvobození církve, je nejtemnější hodinou jejího boje s mocnostmi zla. Ale ten, kdo spoléhá na Hospodina, nemusí se bát. Neboť Bůh bude ve své církvi „útočištěm v bouři“.

4. Výzva k práci (Ef 2, 8—10)

Čeho dosáhneme spasením z víry?

Kristus vyzývá všechny, kteří poznali zásluhy jeho oběti a charakteru, aby zvěštovali divy jeho zachraňující lásky všem, kteří to dosud nevědí. Chce, abychom snášeli ostatní tak, jako On nás snáší v naší převrácenosti anebo když klesáme. Nezavrhuje nás, ani když se uchylujeme z cesty, ale odpouští nám naše provinění a přiodívá nás rouchem své spravedlnosti. Přitahuje si nás pouty lásky.

Čti Mat 28, 19 a Zjev 14, 6. Jaký rozdílný význam mají tyto dva verše?

Pravda nemá cenu pro člověka, který ji nepřijme do svého srdce. Nepronikne-li pluh Boží pravdy hluboko do tvrdé půdy našeho srdce, pak naše zbožnost upadne a náboženství se stane povrchním sentimentalismem.

5. Boží výzva k svatosti (1 Jana 3, 2. 3)

Co musí nastat u věřícího, který skládá naději v druhý příchod Ježíše Krista?

Kolik dosáhne člověk svým úsilím bez Boží pomoci?
Jan 15, 5.

• Křesťan nesmí přijmout žádnou ze dvou nebezpečných teorií. Jedna tvrdí: „Pán Ježíš zaplatil vše. Já už nemusím učinit nic. On vybojoval celý boj a stal se vítězem. Stačí, budu-li jen vyznávat, že v něho věřím. Ježíš mne chce mít ve svém království. Chce-li mne tam mít, budu tam bez ohledu na své počínání.“ Druhá hlásá: „Záleží jen na mně. Musím zachovávat přikázání. Ježíš mne chce mít ve svém království, ale očekává ode mne, abych se tam propracoval.“

Jsou to extrémní názory, které musíme zavrhnout. Jedině tehdy můžeme být vítězi, spojíme-li vlastní úsilí s Boží mocí.

Nikdo nesmí tvrdit, že člověk se prakticky nedokáže překonat. Bůh totiž nečiní pro člověka nic bez jeho spolupráce. Aní neříkej, že nejdříve musíš učinit vše, co jen dokážeš a pak ti Ježíš pomůže. Kristus prohlásil: „Beze mne nemůžete nic učinit.“ Člověk musí spolupracovat s Bohem od začátku až do konce. Nepůsobí-li na naše srdce Duch svatý, budeme na každém kroku klopýtat a padat. Lidské úsilí je bezcenné, ale ve spolupráci s Kristem stáváme se vítězi.

6. Růst v milosti (2 Petr 3, 18)

Jak dokážeme růst v milosti? Jedině tehdy, vypudíme-li ze srdce sobectví a dovolíme-li nebesům, aby je přetvořila podle vzoru Pána Ježíše. Kristova milost z nás neučiní pyšné a povýšené lidi. Naopak, budeme tiší a pokorní.

Co se projeví v životě toho, kdo přijme Ducha? Gal 5, 22. 23.

Příznačným rysem upřímného dítěte Božího je růst, tak jak tomu je u všeho živého. Vždyť našlo nový život v Kristu Ježíši. Křesťan se snaží dosáhnout charakter, který je odrazem dokonalého charakteru Páně.

Život po příchodu Páně

Zákl. verš: 2 Petr 3, 13

Milí spolupoutníci, dosud žijeme na této zemi. Ale záhy přijde náš Spasitel a přinese nám vysvobození a klid. Hledme okem víry na požehnanou budoucnost, jak nám ji Pán Bůh vylíčil. Ježíš, který zemřel za hříchy světa, otvírá dokořán brány ráje všem, kteří v něho věří. Záhy bude boj dobojován, vítězství dobyto. Zanedlouho uvidíme Pána, v němž se soustřeďují naše naděje věčného života.

Hleďte vzhůru, vzhůru. Vaše víra musí růst. Ona vás povede úzkou cestou, která vede branami města do slavné budoucnosti vykoupených.

1. Boží původní úmysl (Iz 45, 18; 43, 7)

Proč stvořil Bůh zemi a její obyvatele?

Bůh stvořil člověka k své slávě. Lidská rodina se má po zkouškách spojit s nebeskou rodinou. Bůh chce znovu osídlit nebesa lidmi, budou-li jej na slovo poslušni.

Jaký měl člověk být? 1 Moj 1, 26.

Bůh je láska — a láska je základem stvoření. Láska nemá smysl, není-li zde předmět lásky. Bůh proto stvořil člověka, aby se s ním o svoji lásku rozdělil a aby se i člověk stal po jeho vzoru milující bytostí. Bůh učinil vše, aby člověk žil věčně a stvořil pro jeho radost překrásnou přírodu. To vše svědčí o jeho lásce. Zamysleme-li se nad Božími činy, obsaženými v 1. kapitole Genese, pochopíme lépe význam slova „k obrazu Božímu“.

2. Zaslíbení o novém světě (Dan 7, 18; Mat 5, 5)

Jak jsou označeni ti, kteří mají být dědci Božího království?

Velký plán vykoupení vrátí světu zpět Boží přízeň. Je obnoveno vše, co bylo hříchem ztraceno. Nyní se splnil Boží původní úmysl při stvoření světa.

Jaké ujištění má dítko Boží? Luk 12, 32.

Touha po povyšování přivedla na svět hřích, a tím naši prarodiče ztratili panství nad touto krásnou zemí, která byla jejich královstvím. Kristus zapřel sám sebe a vykoupil zpět vše, co bylo ztraceno. Praví, že máme být vítězi jako on. Zj 3, 21.

3. Lidská představa nestačí (1 Kor 2, 9; 2 Kor 4, 17. 18)

Proč nemůžeme plně pochopit Boží plán o nebeské slavné budoucnosti?

Bůh si přeje, aby jeho lid již v tomto životě stále lépe poznával pravdu. Toto poznání můžeme získat jediným způsobem. Božímu slovu budeme rozumět teprve tehdy, osvítlí-li nás Duch Boží, který toto slovo dal. „Nikdo nechápe věci Božích, než jedině Duch Boží.“

Přicházíme o mnoho, když nemluvíme více o Ježíši a o nebesích, dědictví svatých. Čím více uvažujeme o nebeských věcech, tím více krásy spatříme a tím více bude naše srdce překypovat vděčností k našemu dobrotivému Stvořiteli.

4. Nové stvoření (Iz 65, 17; Zjev 21, 1)

Jak rozsáhlé bude nové Boží stvoření?

Čím se bude nová země lišit od naší hříšné země? Zj 21, 3. 4.

„Jsou zde. Poslední dotek nesmrtelnosti, a již se vznášejí vstříc Pánu do vzduchu. Brány Božího města se otevírají dokořán. Lidé, kteří zachovávali pravdu, přicházejí. Po každé straně jsou obrovské zástupy andělů, cherubínů

a serafínů, a vykoupení Boží procházejí jejich středem. Kristus je vítá a žehná jim.“ EGW.

5. Život vykoupěných (Iz 65, 21—23)

Které zaslíbení, dané Judstvu, splní se na nové zemi? Tam bude opět rajský život, život na zahradě a na poli. Na nové zemi budou vykoupení žít šťastným životem, jako kdysi Adam a Eva na začátku.

Co měl získat Izrael na obnovené zemi? Iz 65, 25; 35, 5. 6.

Boží vykoupení budou moci zkoumat veškeré poklady vesmíru. Nespoutání smrtelností vznášejí se neúnavně ke vzdáleným světům. Jsou to světy, které trpěly při pohledu na lidskou bídu a jásaly radostí, kdykoli se jedna duše obrátila.

6. Naplnění smlouvy (Zjev 21, 3)

Jaký má být v Novém Jeruzalémě vztah mezi Bohem a vykoupěnými?

Jaký úzký je tento vztah mezi Bohem a člověkem? Zj 22, 4.

V jaké souvislosti mluví Starý zákon o tomto vztahu? 5 Moj 29, 12. 13.

Cílem smlouvy, kterou Bůh dal Abrahámovi, bylo, aby on a jeho potomci tvořili Boží lid. To jsou prosté podmínky smlouvy. Čteme-li ve Zjev 21, 3 totéž, docházíme k závěru, že Nový Jeruzalém, domov svatých, je naplněním smlouvy. Tato smlouva zahrnuje v sobě veškerou činnost Ježíše Krista. Zjev 21, 3 tak hlásá úspěšné dokončení plánu vykoupení. Bůh je konečně spjat se svým lidem. Náleží si navzájem tak, jak si to při stvoření přál.
